

ג'וליה קווין

מחברת רב המכר של ה- The New York Times

NETFLIX

השקעת מיליונים

בשקיעת מיליונים

ברידג'טון

ברידג'טון

הדוכס ואני

סיפור משובח, אלגנטי ומשובח נוסף.

כשהמברה הגבוהה באנגליה לוקחת אותנו למסע סופי במאה ה-19

המאת איליבית

ג'וליה קווין

הדוכס ואני

מאנגלית: דינה עזריאל

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

ג'וליה קווין
הדוכס ואני

Julia Quinn
THE DUKE AND I

עורכות ראשיות: גלי אבני וורד רווה-שמואל
עורכת: ורד רווה-שמואל
עריכה לשונית: שפרה רווה
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרין | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

THE DUKE AND I by Julia Quinn
Copyright © 2000 by Julie Colter Pottinger
Published by arrangement with Avon, an imprint of HarperCollins Publishers.

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשרד או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2020 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים בע"מ

נדפס בישראל 2020

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2020

מסת"ב 978-965-7648-674 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

קורא יקר,

לעיתים קרובות שואלים אותי איזה ספר מבין הספרים שלי אני הכי אוהבת. ולמען האמת, זאת שאלה שכמעט אי אפשר לענות עליה. אני אוהבת דברים שונים בספרים שונים. זאת יכולה להיות דמות, זאת יכולה להיות סצנה מסוימת – כל ספריי יקרים לי בדרכים שונות.

אבל אגלה לכם סוד קטן – תמיד היתה לי חולשה לספר הדוכס ואני. הוא סימל כיוון חדש בכתיבה שלי. אני לא יודעת בדיוק מה קרה, אבל הדוכס ואני הוא עמוק ועשיר יותר מכל מה שכתבתי קודם לכן. הוא גם סימל את ראשיתה של סדרת בריג'רטון – אסופה של שמונה ספרים, שהחיבוק החם שזכו לו מן הקוראים מעולם לא הפסיק להפתיע ולהדהים אותי.

אבל הכול התחיל עם הדוכס ואני, עם סיימון, גבר שמנסה נואשות לברוח ממורשתו המרה של אביו, ועם דפני, שרוצה את הדבר היחיד שסיימון בטוח שאינו יכול לתת לה. וכמובן, ישנה הגברת וויסלדאון, כתבת הרכילות הארסית שמחווה את דעתה על כל זה (פתחו את העמוד הראשון של כל פרק, ותראו למה אני מתכוונת...)

אם עדיין לא קראתם אף אחד מספרי סדרת בריג'רטון, זהו מקום מצוין להתחיל בו. אני מקווה שתהנו ממנו. באיחולי כל טוב,

ג'וליה קווין

Julia Q.

פרולוג

היום שבו נולד סיימון ארתור הנרי פיצרנולף באסט, הרוזן של קלייבדון, היה יום חג גדול. פעמוני כנסיות צלצלו במשך שעות, שמפניה זרמה בחופשיות ברחבי הארמון העצום שהרך הנוולד עתיד לקרוא לו בית, והכפר קלייבדון כולו שבת מעבודה כדי להשתתף במשתה ובחג, כפי שציווה אביו של הרוזן הצעיר.

"התינוק הזה," אמר האופה לנפח, "הוא לא תינוק רגיל."

שכן סיימון ארתור הנרי פיצרנולף באסט לא יבלה את חייו בתור רוזן קלייבדון. זה היה רק תואר הכבוד שלו. סיימון ארתור הנרי פיצרנולף באסט – התינוק שהיו לו שמות רבים יותר ממה שצריך תינוק – היה היורש של אחת הדוכסויות הוותיקות והעשירות ביותר באנגליה. ואביו, הדוכס התשיעי של הייסטינגס, חיכה במשך שנים רבות לרגע הזה.

ליבו של הדוכס כמעט התפקע מרוב גאווה, בזמן שעמד במבואה שמחוץ לחדר הלידה של אשתו וערסל את התינוק הצורח. הוא כבר עבר את שנתו הארבעים וראה את חבריו – כולם דוכסים ורוזנים – מולידים יורש אחר יורש. כמה מהם נאלצו לסכול כמה בנות לפני שהצליחו להביא לעולם את הבן הנכסף, אבל לבסוף, יכלו להיות בטוחים שלשושלות שלהם יהיה המשך, ודמם יעבור לדור הבא של העילית של אנגליה.

אבל לא הדוכס של הייסטינגס. אם כי אשתו הצליחה להתעבר

חמש פעמים במהלך חמש עשרה שנות נישואיהם, הרי שרק פעמיים צלחה את ההיריון כולו, ובשתיהן ילדה וולדות מתים. לאחר ההיריון החמישי, שנגמר בהפלה מדממת בחודש החמישי, הזהירו מנתחים ורופאים פה אחד את הוד מעלתם שאסור להם בשום אופן לנסות להוליד עוד ילד. חייה של הדוכסית בסכנה. היא היתה שברירית מדי, חלשה מדי, ואולי, אמרו בזהירות, מבוגרת מדי. הדוכס ייאלץ להשלים עם הידיעה שהדוכסות תצא מידיה של משפחת באסט.

אבל הדוכסית, תבוא עליה הברכה, ידעה מהו תפקידה בעולם, ואחרי תקופת התאוששות של שישה חודשים פתחה את הדלת שחיברה בין חדרי השינה שלהם, והדוכס חידש את מאמציו להשיג לעצמו בן.

לאחר חמישה חודשים הודיעה הדוכסית לדוכס שהרתה. התרוממות הרוח המיידית של הדוכס נמהלה בנחישותו הקודרת לוודא ששום דבר – שום דבר שהוא – לא יגרום להיריון הזה להיכשל. הדוכסית רותקה למיטתה ברגע שהסתבר שהמחזור החודשי שלה לא מופיע. רופא הוזמן לבקר אותה בכל יום, ובמחצית תקופת ההיריון מצא הדוכס את הרופא הנחשב ביותר בלונדון ושילם לו כופר עצום כדי שייטוש את הקליניקה שלו ויקבע את מגוריו הזמניים בארמון קלייבדון.

הדוכס לא לקח שום סיכונים הפעם. יהיה לו בן, והדוכסות תישאר בידי הבאסטים.

הדוכסית חשה כאבים חודש מוקדם מהצפוי, וכריות נתחבו תחת האגן שלה. כוח הכבידה עשוי להחזיק את הוולד בפנים, הסביר ד"ר סטבס. הדוכס חשב שזה טיעון משכנע, וברגע שהרופא פרש לשנת הלילה, הוסיף עוד כרית תחת אשתו, מרים אותה להטיה של עשרים מעלות. במצב זה נשארה למשך חודש.

ואז, לבסוף, הגיע רגע האמת. דרי הארמון התפללו למען הדוכס, שכל כך רצה יורש, וכמה מהם זכרו להתפלל למען הדוכסית, שרזתה והפכה שברירית יותר גם בשעה שביטנה הלכה והתעגלה והתרחבה. הם ניסו לא לטפח תקוות – אחרי הכול, הדוכסית כבר ילדה וקברה

שני תינוקות. וגם אם תצליח להביא לאוויר העולם בבטחה את הוולד, ייתכן שזה יהיה, ובכן, בת.

בעוד צעקותיה של הדוכסית נעשות רמות ותכופות יותר, דחק עצמו הדוכס לתוך חדרה, מתעלם ממצאות הרופא, המיילדת והמשרתת האישית של הוד מעלתה. זה היה בלגן מדמם, אבל הדוכס היה נחוש להיות נוכח כשייחשף מין היילוד.

הראש הופיע, אחר כך הכתפיים. הכול רכנו לפנים כדי להתבונן בזמן שהדוכסית התאמצה ודחפה ואז...

ואז הדוכס נוכח שיש אלוהים, ושהאלוהים הזה עדיין מאיר פניו לבאסטסים. הוא הקציב למיילדת דקה אחת לנקות את התינוק, ואז לקח את הילד הקטן בזרועותיו וצעד אל המבואה הראשית כדי להציג אותו.

"נולד לי בן!" רעם בקולו. "בן קטן ומושלם!"

ובזמן שהמשרתים הריעו ובכו בהקלה, הדוכס הביט ברוזן הזעיר ואמר, "אתה מושלם. אתה באסט. אתה שלי."

הדוכס רצה לקחת את הילד החוצה כדי להוכיח לכולם שהצליח לבטוף להוליד בן זכר בריא, אבל האוויר של תחילת אפריל היה קריר, אז הוא הרשה למיילדת לקחת את התינוק בחזרה לאימא שלו. הדוכס עלה על גב אחד מסוסי המרוץ עטורי הפרסים שלו ויצא לחגוג, מכריז על מזלו הטוב באוזני כל מי שיהיה מוכן לשמוע.

בינתיים הדוכסית, שדיממה ללא הפסקה מאז הלידה, איבדה את הכרתה ולבסוף נפטרה מן העולם.

הדוכס התאבל על אשתו. באמת ובתמים. הוא לא אהב אותה, כמובן, והיא לא אהבה אותו, אבל הם היו מיודדים באופן מנוכר ומשונה שכזה. לדוכס לא היו כל ציפיות מהנישואים מלבד בן ויורש, ומן הבחינה הזאת הוכיחה אשתו את עצמה כרעייה למופת. הוא הזמין משלוח פרחים רעננים שיונחו למרגלות אנדרטת הקבורה שלה בכל שבוע, בכל מזג אוויר, והדיוקן שלה הועבר מחדר ההסבה אל המבואה והוצב במקום מכובד ביותר מעל גרם המדרגות. אחר כך המשיך הדוכס במלאכת גידול בנו.

לא היה לו הרבה מה לעשות בשנה הראשונה, כמובן. הזאטוט היה צעיר מכדי לשמוע הרצאות על ניהול קרקעות ועל אחריות, על כן השאיר הדוכס את סיימון בהשגחת המטפלת שלו ונסע ללונדון, שם המשיך לחיות את חייו כפי שחי אותם לפני שבורך במתנת ההורות, למעט העובדה שהכריח את הכול – אפילו את המלך – להביט במיניאטורה מצוירת של בנו שהזמין זמן קצר לאחר שנולד.

הדוכס ביקר בקלייבדון מזמן לזמן, וחזר אליה לצמיתות ביום הולדתו השני של סיימון, כשהוא מוכן ומזומן לקחת לידי את מושכות חינוכו של האיש הצעיר. סוס פוני נרכש, רובה קטן נבחר לשימוש עתידי בציד שועלים, ומורים בכל תחום לימוד הידוע לאנושות נשכרו.

"הוא צעיר מדי בשביל כל זה!" קראה הופקינס המטפלת. "שטויות", השיב הייסטינגס בהתנשאות. "מובן שאני לא מצפה ממנו לשלוט בשום דבר מזה בזמן הקרוב, אבל לעולם לא מוקדם מדי להתחיל בחינוכו של דוכס."

"הוא לא דוכס", מלמלה המטפלת.

"הוא יהיה." הפנה לה הייסטינגס את גבו וכרע ליד בנו, שבנה ארמון א-סימטרי מקוביות על הרצפה. הדוכס לא היה בקלייבדון מזה כמה חודשים, והיה מרוצה מקצב הגדילה של סיימון. הוא היה פעוט בריא וחסון, עם שיער חום מבריק ועם עיניים כחולות בהירות.

"מה אתה בונה שם, בן?"

סיימון חיך והצביע.

הייסטינגס הרים מבט אל המטפלת הופקינס. "הוא לא מדבר?"

היא נענעה בראשה לשלילה. "עדיין לא, הוד מעלתך."

הדוכס הזעיף פנים. "הוא בן שנתיים. הוא לא אמור לדבר?"

"יש ילדים שלוקח להם יותר זמן מאשר לאחרים, הוד מעלתך."

הוא ללא ספק פעוט מבריק."

"ברור שהוא מבריק. הוא באסט."

המטפלת הנהנה. היא תמיד הנהנה כשהדוכס דיבר על עליונות הדם של בני משפחת באסט.

"אולי", העלתה סברה, "פשוט אין שום דבר שהוא רוצה לומר."

הדוכס לא נראה משוכנע, אבל הוא הושיט לסיימון חייל צעצוע, טפח על ראשו ויצא מן הבית כדי לאלף את הסוסה החדשה שרכש מהלורד וורת'.

אבל כעבור שנתיים כבר לא היה כל כך אופטימי.

"למה הוא לא מדבר?" הרעים בקולו.

"אני לא יודעת," השיבה המטפלת, פוكرת את ידיה.

"מה עשית לו?"

"לא עשיתי כלום!"

"אילו היית עושה את עבודתך כהלכה, הוא" – והדוכס הניף אצבע

זועמת לכיוון סיימון – "היה מדבר."

"הוא יכול לכתוב," אמרה המטפלת במהירות. "גידלתי חמישה

ילדים, ואף אחד מהם לא נמשך לאותיות כמו האדון סיימון."

"מה התועלת בזה שהוא יודע לכתוב אם אינו יכול לדבר."

הייסטינגס הסתובב אל סיימון, הזעם בוער בעיניו. "דבר אליי, ארוור

שכמותך!"

סיימון התכווץ ונרתע, השפה התחתונה שלו רעדה.

"הוד מעלתך!" קראה המטפלת. "אתה מפחיד את הילד."

הייסטינגס הסתובב אליה במהירות. "אולי צריך להפחיד אותו.

אולי מה שהוא צריך זאת כמות הגונה של משמעת. הלקאה הגונה

עשויה לעזור לו למצוא את קולו."

הדוכס חטף את המברשת הכסופה, שהמטפלת השתמשה בה

להבריח את שיערו של סיימון והתקרב אל בנו. "אני אגרום לך לדבר,

טיפש קטן –"

"לא!"

המטפלת השתנקה. הדוכס שמט את המברשת. זאת היתה הפעם

הראשונה שבה שמעו את קולו של סיימון.

"מה אמרת?" לחש הדוכס, דמעות מילאו את עיניו.

אגרופיו של סיימון התהדקו לצידי גופו, והסנטר הקטן שלו הזדקק

"אל תר-ר-ר-ר-ר-ר-ר-ר –"

פניו של הדוכס החווירו כפני מת. "מה הוא אומר?"

שהגיע לגיל שמונה הצליח לבטא משפטים שלמים בלי לגמגם. הוא עדיין נתקל בבעיות כשהיה נסער, והמטפלת היתה צריכה להזכיר לו לעיתים קרובות שעליו להישאר רגוע ואסוף אם הוא רוצה להגות את המילים באופן רציף.

אבל סיימון היה נחוש, וסיימון היה חכם, ואולי הכי חשוב, הוא היה עקשן כהוגן. הוא למד לקחת נשימות לפני כל משפט, ולחשוב על המילים לפני שניסה לומר אותן. הוא חקר את התחושה של פיו כשדיבר נכון, וניסה לנתח מה התקלקל כשלא.

ולבסוף, בגיל אחת עשרה, הוא פנה אל המטפלת הופקינס, המתין רגע כדי לאסוף את מחשבותיו ואמר, "אני חושב שהגיע הזמן ללכת לבקר את אבא שלי."

המטפלת הביטה בו בחדות. הדוכס לא העיף מבט בילד מזה שבע שנים. ולא ענה אפילו על אחד מן המכתבים שסיימון שלח לו. סיימון שלח כמעט מאה.

"אתה בטוח?" שאלה.

סיימון הנהן.

"בסדר גמור, אם כך. אני אזמין מרכבה. נצא ללונדון מחר."

המסע אך יום וחצי, והיתה כבר שעת אחר צהרים כשהמרכבה שלהם התגלגלה לעבר בית באסט. סיימון בהה בפליאה במראה הרחובות העמוסים של לונדון, בזמן שהמטפלת הופקינס הובילה אותו במעלה המדרגות. אף אחד מהם לא ביקר קודם לכן בבית באסט, כך שהמטפלת לא ידעה מה לעשות כשהגיעה אל דלת הכניסה מלבד לנקוש עליה.

הדלת נפתחה לרווחה תוך שניות, והם מצאו עצמם תחת מבטו של רב־משרתים מרשים למדי.

"משלוחים, הכריז, בעודו שולח יד כדי לסגור את הדלת, "יש

למסור מאחור."

"רק רגע!" המטפלת אמרה במהירות, חוסמת את הדלת ברגלה.

"אנחנו לא משרתים."

רב המשרתים שלח מבט מלא בוז בתלבושתה.

"כלומר, אני כן, אבל הוא לא." היא אחזה בזרועו של סיימון ומשכה אותו קדימה. "זה הרוזן של קלייברון, וטוב תעשה אם תנהג בו בכבוד."

רב המשרתים פער את פיו בגלוי, ומצמץ מספר פעמים לפני שאמר, "למיטב הבנתי הרוזן של קלייברון מת."
 "מה?" צווחה המטפלת.

"אני ממש לא!" הכריז סיימון, מלא בצדקתו כפי שרק בן אחת עשרה יכול להיות לנוכח עוול שנגרם לו.

רב המשרתים בחן את סיימון, הכיר בו מיד את תווי הפנים של הבאסטים, ונתן להם להיכנס.

"למה חשבת שאני מ־מת?" שאל סיימון, מקלל את עצמו על שנכשל בלשונו, אבל לא מופתע. הוא היה תמיד מועד יותר לגמגום כשכעס.

"זה לא מתפקידי לומר," ענה רב המשרתים.

"זה בהחלט מתפקידך," הטיחה בו המטפלת. "אתה לא יכול לומר משהו כזה לילד בגיל כזה בלי לספק הסבר."

רב המשרתים שתק לרגע, ולבסוף אמר, "הוד מעלתו לא הזכיר אותך כבר שנים. הדבר האחרון ששמעתי שאמר היה שאין לו בן. הוא אמר את זה בכאב, אז אף אחד לא המשיך בשיחה. אנחנו – כלומר המשרתים – הנחנו שהלכת לעולמך."

סיימון הרגיש שהלסת שלו ננעלת, הרגיש את הגרון שלו מתכווץ בפראות.

"האם לא היה אמור להיות כאבל אם כן?" שאלה המטפלת. "חשבתם על זה? איך יכולתם לחשוב שהבן מת, אם האבא שלו לא היה באבל?"

רב המשרתים משך בכתפיו. "הוד מעלתו לובש שחורים לעיתים קרובות. אבל לא היה משנה את מראהו."

"זאת שערורייה," אמרה המטפלת הופקינס. "אני דורשת שתזמן את הוד מעלתו מיד."

סיימון לא אמר דבר. הוא היה עסוק בניסיון לשלוט ברגשותיו.

הוא היה מוכרח. לא היה סיכוי שיוכל לדבר עם אביו בזמן שהדם שלו גועש כך.

רב המשרתים הנהן. "הוא למעלה. מיד אביא לידיעתו את דבר הגעתכם."

המטפלת החלה לצעוד הלך ושוב בזעם, ממלמלת לעצמה ומכנה את הוד מעלתו בכל כינוי גנאי מתוך אוצר המילים הרחב להפליא שלה. סיימון נותר במרכז החדר, ידיו מתוחות בזעם לצידי גופו בזמן שנשם נשימות עמוקות.

אתה יכול לעשות את זה, צעק בתוך תוכו. אתה יכול לעשות את זה.

המטפלת פנתה אליו, ראתה אותו מנסה לשלוט בכעסו, ומיד השתנקה. "כן, טוב מאוד," אמרה במהירות, ירדה על ברכיה ולקחה את ידיו בשלה. היא ידעה טוב יותר מכל אחד אחר מה יקרה אם סיימון ינסה לפגוש את אביו לפני שיירגע. "קח נשימות עמוקות. ותקפיד לחשוב על המילים לפני שתאמר אותם. אם תוכל לשלוט –"

"אני רואה שאת עדיין מפנקת את הילד," נשמע קול מתנשא מכיוון הדלת.

המטפלת הופקינס הזדקפה והסתובבה לאט לאחור. היא ניסתה לחשוב על משהו מלא כבוד לומר. היא ניסתה לחשוב על כל דבר שהוא שעשוי לרכך את הסיטואציה הנוראית. אבל כשהביטה בדוכס, ראתה את הדמיון לסיימון והזעם חזר לגאות בה. הדוכס נראה אולי בדיוק כמו הבן שלו, אבל הוא ללא ספק אינו משמש לו אב.

"אתה, אדוני," קראה לעברו, "נבזי."

"ואת, גברתי, מפוטרת."

המטפלת נרתעה בבהלה.

"אף אחד לא מדבר כך לדוכס מהייסטינגס," שאג. "אף אחד!"

"אפילו לא המלך?" התגרה בו סיימון.

הייסטינגס הסתובב במהירות, בלי לשים לב אפילו לעובדה שבנו דיבר ברהיטות. "אתה," אמר בקול נמוך.

סיימון הנהן בקצרה. הוא הצליח לומר משפט אחד כראוי, אבל זה היה משפט קצר, והוא לא רצה להתגרות במזל. לא כשהוא כל כך נסער. בדרך כלל, היה יכול לעבור ימים שלמים בלי לגמגם, אבל עכשיו...

האופן שבו הביט בו אביו גרם לו להרגיש כמו ילד קטן. ילד קטן וטיפש.

והלשון שלו היתה לפתע מגושמת ועבה בפיו. הדוכס חיך ברשעות. "מה יש לך לומר להגנתך, ילד? אה? מה יש לך לומר?"

"זה בסדר, סיימון," לחשה המטפלת הופקינס, והעיפה מבט זועם בדוכס. "אל תיתן לו להרגיז אותך. אתה יכול לעשות את זה, מתוק." ואיכשהו הטון המעורר שלה החמיר את הכול. סיימון הגיע לכאן להוכיח את עצמו בפני אביו, ועכשיו המטפלת שלו מתנהגת אליו כמו אל תינוק.

"מה קרה?" התגרה בו הדוכס. "חתול אכל לך את הלשון?" השרירים של סיימון התכווצו חזק כל כך עד שהתחיל לרעוד. האב והבן הביטו זה בזה למשך מה שהרגיש כמו נצח, עד שלבסוף הדוכס קילל ונסוג לכיוון הדלת. "אתה הכישלון הגדול ביותר שלי," סינן לעבר בנו. "אני לא יודע מה עשיתי שהגיע לי עונש כמותך, אבל אלוהים עדי שלעולם לא אביט בך שוב." "הוד מעלתך!" זעמה המטפלת הופקינס, "זאת לא צורה לדבר לילד."

"תסלקי אותו ממני," ירה לעברה. "את יכולה להחזיק במשרה שלך כל עוד תקפיד להרחיק אותו ממני." "חכה!"

הדוכס הסתובב לאט למשמע קולו של סיימון. "אמרת משהו?" אמר לאט.

סיימון לקח שלוש נשימות ארוכות דרך האף, הפה שלו היה עדיין נעול בכעס. הוא הכריח את הלסת שלו להשתחרר וחייך את לשונו כנגד תקרת הפה שלו, מנסה להזכיר לעצמו איך זה מרגיש לדבר נכון.

לבסוף, ממש כשהדוכס עמד לסלק אותו שוב, פתח את פיו ואמר, "אני הבן שלך."

סיימון שמע את המטפלת הופקינס פולטת אנחת רווחה, ומשהו שמעולם לא ראה קודם נצנץ בעיני אביו. גאוה. לא היה שם הרבה, אבל היה שם משהו, שרביץ מתחת לפני השטח; משהו שנתן לסיימון שביב של תקווה.

"אני הבן שלך," אמר שוב, הפעם בקול רם מעט יותר, "ואני לא מ –"

הגרזן שלו ננעל לפתע. וסיימון נתקף בהלה. אתה יכול לעשות את זה. אתה יכול לעשות את זה. אבל הגרזן שלו היה חסום, והלשון שלו התעבתה, והעיניים של אביו החלו להצטמצם...

"אני לא מ-מ-מ –"

"לך הביתה," אמר הדוכס בקול נמוך. "איך כאן מקום בשבילך." סיימון הרגיש דחוי עד לשד עצמותיו, כאב משונה נכנס לגופו ונכרך סביב ליבו. ובזמן שהשנאה הציפה את גופו ונשפכה החוצה מעיניו, נשבע שבועה חגיגית.

אם לא יוכל להיות הבן שאבא שלו רצה, אז אלוהים ערו, הוא יהיה ההפך הגמור מכך...

פרק 1

הבריגרטונים הם ללא ספק המשפחה הפורה ביותר בשדרות הגבוהות של החברה. יכולת הייצור המרשימה שהפגינו הויקונט המנוח ואשתו היא עובדה ראויה לציון, גם אם בחירת השמות שלהם לילדיהם לוקה בחוסר מעוף ניכר. אנתוני, בנדיקט, קולין, דפני, אלואיז, פרנצ'סקה, גרגורי והיאסינת' – לסדר יש, כמובן, יתרונות רבים, אבל ניתן היה לצפות מהורים נבונים שיהיו מסוגלים להבחין בין ילדיהם גם בלי שיצטרכו לקרוא להם על פי סדר האלף-בית. כמו כן, מראה הויקונטית וכל שמונת הילדים שלה בחדר אחד מספיק כדי למלא אותך בחשש שמא אתה רואה כפול – או משולש – או גרוע מכך. מחברת שורות אלו לא ראתה מעולם אסופה כזו של אחים הדומים זה לזה במראם עד כדי גיחוך. על אף שהמחברת מעולם לא בחנה את צבע עיניהם, הרי שכל השמונה ניחנו באותו מבנה עצמות ובאותו שיער עבות בצבע ערמוני. אין לקנא בויקונטית בזמן שהיא תרה אחר נישואים מועילים לצאצאיה, על כך שלא ילדה ולו ילד אחד בעל צבע שיער אופנתי יותר. ובכל זאת יש יתרונות למשפחה שמראה בניה עקבי כל כך – אין ספק שכל השמונה נולדו להוריהם כחוק. אה, קורא חביב, המחברת המסורה שלך היתה רוצה שזה יהיה המצב בקרב כל המשפחות המכובדות...

”א” ווווווווהההההההה! ויולט בריג’רטון קימטה את הרף הבורד של העיתון לכדור והעיפה אותו לצדו השני של חדר ההסבה המהודר.

דפני ביתה היתה חכמה מספיק לא להגיב והעמידה פנים שהיא שקועה ברקמה שלה.

”קראת מה היא אמרה?” שאלה ויולט. ”קראת?”

דפני הביטה בכדור נייר העיתון, שנח עתה תחת שולחן צד מעץ מהגוני. ”לא היתה לי הזדמנות לפני שאת, אמ, סיימת עם זה.”

”אז תקראי”, קוננה ויולט, זרועה מתנופפת בדרמטיות באוויר.

”תקראי עכשיו איך האישה הזאת השמיצה אותנו.”

דפני הניחה בנחת את הרקמה והושיטה יד אל מתחת לשולחן הצד. היא החליקה את דף העיתון על ירכה וקראה את הפסקה על אודות המשפחה שלה. היא הרימה את מבטה ומצמצמה. ”זה לא כל כך רע, אימא. למעשה, זאת ברכה אמיתית בהשוואה למה שכתבה על הפת’דינגטונים בשבוע שעבר.”

”איך אני אמורה למצוא לך בעל בזמן שהאישה הזאת מכפישה

את שמך?”

דפני הכריחה את עצמה לשחרר נשיפה. אחרי כמעט שתי עונות בלונדון, עצם אזכור המילה בעל הספיקה כדי לגרום לרקות שלה להלוטם. היא רצתה להינשא, באמת ובתמים, והיא אפילו לא התעקשה למצוא אהבת אמת. אבל האם זה באמת יותר מדי לקוות לבעל שתהיה לה לפחות חיבה כלפיו?

עד כה ביקשו את ידה ארבעה גברים, אבל כאשר דפני חשבה על האפשרות לחיות את שארית חייה בחברת מי מהם, היא פשוט לא יכלה לעשות את זה. היו מספר גברים שחשבה שעשויים להיות בעלים טובים למדי, אבל הבעיה היא שאיש מהם לא היה מעוניין. הן, כל אחד מבין הארבעה חיבב אותה. כולם חיבבו אותה. כולם חשבו שהיא מצחיקה וחביבה ופקחית, וכולם חשבו שהיא רחוקה מלהיות לא מושכת, אבל בו בזמן אף אחד לא הסתחרר מיופייה, לא נאלם דום במחיצתה, או פצח בכתיבת שירה לכבודה.

גברים, חשבה בגועל, מעוניינים רק באותן נשים שמפחידות אותם. אף אחד לא נוטה לחזור אחרי מישהי כמוה. הם העריצו אותה, או כך אמרו, כי היה כל כך קל לדבר איתה, ונראה היה כי תמיד הבינה איך גבר מרגיש. כפי שאמר אחד הגברים שדפני חשבה כי עשוי להיות בעל טוב למדי, "לעזאזל, דפ, את פשוט לא כמו כל הנשים. את לגמרי נורמלית."

אמירה שהיתה מצליחה לראות בה, אולי, מחמאה, אלמלא הפליג הלאה בחיפושיו אחר היפיפייה הבלונדינית החדשה.

דפני השפילה עיניה וראתה שידה התהדקה לאגרוף. אחר כך הרימה אותן והבינה שאימא שלה נועצת בה מבט, מחכה ללא ספק שתאמר משהו. מאחר שכבר נשפה, כחכחה דפני בגרונה ואמרה, "אני בטוחה שהטור הקטן של הליידי וויסלדאון לא יפגע בסיכויים שלי למצוא בעל."

"דפני, כבר עברו שנתיים!"

"והגברת וויסלדאון מפרסמת את רשימותיה רק מזה שלושה חודשים, כך שאני מתקשה לראות איך אפשר להטיל עליה את האשמה."

"אני אטיל את האשמה על מי שארצה," מלמלה ויולט.

ציפורניה של דפני ננעצו בכפות ידיה בזמן שהכריחה את עצמה לא לענות. היא ידעה שליבה של אימה מלא בכוונות טובות, היא ידעה שאימא שלה אוהבת אותה. וגם היא אהבה את אימא שלה. למעשה, עד שדפני הגיעה לגיל נישואין, ויולט היתה ללא ספק האימא הטובה מכולן. וגם כעת היתה, חוץ מאשר ברגעים שבהם אחז בה הייאוש מכך שיש לה עוד שלוש בנות להשיא אחרי דפני.

ויולט הניחה יד עדינה על חזה. "היא הטילה ספק במוצאך."

"לא," אמרה דפני לאט. היה רצוי תמיד להתקדם בזהירות, כאשר חולקים על דעתה של אימה. "למעשה, מה שאמרה הוא שאין מקום לספק באשר לחוקיות מוצאנו. שזה יותר ממה שניתן לומר על רוב המשפחות המכובדות של החברה הגבוהה."

"היא לא היתה צריכה להעלות את הנושא כלל," נשפה ויולט בכעס.

"אימא, היא המחברת של מדור רכילות. זאת העבודה שלה להעלות נושאים כאלו."

"היא אפילו לא אדם אמיתי," הוסיפה ויולט בכעס. היא נטעה את רידיה על מותניה הדקות, ואז שינתה דעתה ונופפה באצבעה באוויר. "וויסלדאון, הא! מעולם לא שמעתי על אף וויסלדאון. תהיה מי שתהיה האישה המושחתת הזאת, אני בספק אם היא אחת מאיתנו. כאילו שמישהו בעל ייחוס היה כותב שקרים מרושעים כאלו."

"בוודאי שהיא אחת מאיתנו," אמרה דפני, ועיניה החומות התמלאו שעשוע. "אילו לא היתה אשת החברה הגבוהה, לא היתה לה כל דרך לבוא בסודן של חדשות מהסוג שהיא מפרסמת. את חושבת שהיא איזה סוג של מתחזה, מציצה בחלונות ומצותתת מאחורי דלתות?"

"אני לא אוהבת את הטון שלך, דפני בריג'רטון," אמרה ויולט ועיניה הצטמצמו.

דפני בלעה חיוך נוסף. "אני לא אוהבת את הטון שלך," היתה תשובתה הרגילה של ויולט כשאחד מילדיה ניצח אותה בוויכוח. אבל זה היה יותר מדי משעשע להתגרות באימא שלה. "אני לא אתפלא," אמרה, מטה את ראשה הצידה, "אם ליידי וויסלדאון היא אחת החברות שלך."

"תנשכי את הלשון שלך, דפני. שום חברה שלי לא תרד לרמה נמוכה כל כך."

"בסדר גמור," הסכימה דפני, "זאת כנראה לא אחת החברות שלך. אבל אני בטוחה שזאת מישהי שאנחנו מכירות. אף אחת מבחוך לא היתה מצליחה להשיג את המידע שהיא מפרסמת."

ויולט שילבה את זרועותיה. "הייתי רוצה לגרום לה לפשוט את הרגל פעם אחת ולתמיד."

"אם את רוצה לגרום לה לפשוט את הרגל," לא הצליחה דפני להתאפק מלומר, "את לא צריכה לתמוך בה בכך שאת קונה את העיתון שלה."

"ואיזו תועלת תצמח מזה?" שאלה ויולט. "כל היתר קוראים את זה. האמברגו הקטן והעלוב שלי לא יעשה דבר מלבד לגרום לי

להיראות לא מעודכנת, כשכל היתר יתברחו על הרכילות האחרונה שלה.

היה אמת בדבריה, דפני הסכימה בשקט. לונדון האופנתית היתה מכורה לגמרי לעלון החברה הגבוהה של הליידי וויסלדאון. העלון המסתורי הופיע על מפתן דלתו של כל אחד מאנשי החברה הגבוהה לפני שלושה חודשים. במשך שבועיים חולק באופן יזום כל שני, רביעי ושישי. ואז, ביום השני של השבוע השלישי, חיכו רבי משרתים בכל רחבי לונדון לשווא לחבורת מחלקי העיתונים שחילקה בדרך כלל את וויסלדאון, רק כדי לגלות שבמקום חלוקה הם מוכרים את גיליון הרכילות במחיר שערורייתי של חמישה פני לגיליון.

דפני נאלצה בעל כורחה להכיר בתכונתה של הגברת הפיקטיבית וויסלדאון. כשהגיע הרגע שבו אילצה אנשים לשלם בעד הרכילות שלהם, כל החברה הגבוהה היתה כבר מכורה. כולם שלפו את המטבעות, והיכן שהוא אישה תכנית כלשהי התעשרה במהירות.

בזמן שויולט צעדה אנה ואנה בחדר ורשפה על אודות אותה "עלבון נבזי" כלפי משפחתה, הרימה דפני מבט כדי לוודא שאימא שלה לא שמה לב אליה, ואז שבה והשפילה אותו כדי להמשיך ולקרוא באותו גיליון שערוריות. וויסלדאון – כפי שנקרא עתה – היה עירוב מוזר של דעות, חדשות בענייני חברה, עלבונות פוגעניים ומחמאה אקראית. מה שהבדיל אותו משאר טורי חדשות החברה הקודמים הוא שהמחברת ציינה את שמות נשואי הכתבות שלה במלואם. לא היתה שום הסוואה מאחורי קיצורים כגון הלורד ס' והליידי ג'. אם ליידי וויסלדאון רצתה לכתוב על מישהו, היא ציינה את שמו המלא. החברה הגבוהה הצהירה על עצמה כמועזעת, אבל בסתר היתה מוקסמת.

המהדורה הנוכחית היתה וויסלדאון אופייני. מלבד הכתבה הקצרה על הבריג'רסונים – שהיתה למעשה לא יותר מתיאור של המשפחה – תיעדה הליידי וויסלדאון את האירועים בנשף של ליל אמש. דפני לא השתתפה, מאחר שזה היה יום ההולדת של אחותה הצעירה, והבריג'רסונים תמיד עשו עניין גדול מימי הולדת. ועם שמונה ילדים, היו הרבה ימי הולדת לחגוג.

"את קוראת את הזבל הזה," קראה ויולט בטון מאשים.
 דפני הרימה מבט, מסרבת להרגיש אפילו שמץ של אשמה.
 "הגיליון של היום לא רע. נראה שססיל טומבלי הפילה מגדל שלם
 של כוסות שמפניה אתמול בלילה."
 "באמת?" שאלה ויולט, מנסה לא להיראות מתעניינת.
 "מממ-המממ," השיבה דפני. "היא נותנת דיווח די טוב של הנשף
 אצל מידלת'ורפ... מזכירה מי דיבר עם מי, מה כולם לבשו –"
 "ואני מניחה שהיא חשה צורך להביע את דעתה בעניין הזה,"
 התפרצה ויולט.

דפני חייכה ברשעות. "הו, באמת, אימא. את יודעת שהגברת
 פת'רינגטון תמיד נראתה מזעזע בסגול."
 ויולט ניסתה לא לחייך. דפני יכלה לראות את קצות השפתיים
 שלה מתעוותות, כשניסתה לשמור על הבעה שנחשבה בעיניה הולמת
 לאם ולאישה במעמדה. אבל תוך שתי שניות היא חייכה והתיישרה
 לצד ביתה על הספה. "תני לי לראות את זה," אמרה, חוטפת את
 העיתון. "מה עוד קרה? האם הפסדנו משהו חשוב?"
 דפני אמרה, "באמת, אימא, כשליידי וויסלדאון היא הכתבת, לא
 צריך להשתתף בפועל בשום אירוע." היא החוותה לעבר הגיליון. "זה
 טוב כמעט כמו להיות שם. כנראה עדיף. אני בטוחה שאכלנו יותר טוב
 אתמול בערב ממה שהם אכלו בנשף. ותחזירי לי את זה." היא חטפה
 את הגיליון בחזרה, משאירה פינה קרועה בידיה של ויולט.

"דפני!"

דפני זייפה צדקנות. "אני קראתי בו."

"באמת!"

"תקשיבי לזה."

ויולט רכנה קדימה.

דפני קראה בקול: "ההולל הידוע בכינויו הקודם הרוזן של
 קלייבדון הואיל סוף-סוף לכבד את לונדון בנוכחותו. הדוכס החדש
 של הייסטינגס נצפה מספר פעמים בווייט ופעם אחת בטטרסאל,
 גם אם טרם מצא לנכון להופיע באירוע מכובד." היא הפסיקה כדי

לקחת נשימה. "הוד מעלתו שהה מחוץ לארץ במשך שש שנים. האם ייתכן כי זה צירוף מקרים שהוא חזר רק עתה, משהדוכס הזקן נפטר?"

דפני הרימה מבט. "אלוהים אדירים, היא בוטה, לא כן? האין קלייבדון זה אחד מחבריו של אנתוני?"

"הוא הייסטינגס עכשיו," אמרה וילט מוכנית, "וכן, אני מאמינה שהוא ואנתוני היו מיודדים באוקספורד. וגם באיטון, אני חושבת." הגבות שלה התכווצו ועיניה הכחולות הצטמצמו בריכוז. "הוא היה צרה צרורה, אם זכרוני אינו מטעני. תמיד בסכסוך עם אבא שלו. אבל יצא לו שם של בחור די מבריק. נדמה לי שאנתוני סיפר שהיה מצטיין במתמטיקה. שזה משהו," הוסיפה בגלגול עיניים אימהי, "שאני לא יכולה לומר על אף אחד מילדיי."

"רגע אחד, אימא," התגרתה בה דפני. "אני בטוחה שאני הייתי יכולה להיות מצטיינת, אילו באוקספורד היו מקבלים ללימודים גם נשים."

וילט נחרה בכוז. "אני תיקנתי את עבודות האריתמטיקה שלך כשהאומנת שלך היתה חולה, דפני."

"טוב, אז אולי בהיסטוריה," אמרה דפני בחיוך. היא הסתכלה בחזרה אל הגיליון שבידיה, ועיניה התעכבו על שמו של הדוכס החדש. "הוא נשמע די מעניין," מלמלה.

וילט נתנה בה מבט חד. "לא ראוי כלל לאישה צעירה בגילך, זה מה שהוא," מלמלה.

"מצחיק איך שהגיל שלי, אם נשתמש במילים שלך, נע בין צעירה מכדי לפגוש אפילו את חבריו של אנתוני, לבין מבוגרת עד כדי כך, שאת נתקפת יאוש שמא לא אזכה לעולם בנישואין טובים." "דפני בריג'רטון, אני לא –"

"— אוהבת את הטון שלי, אני יודעת." חייכה דפני. "אבל את אוהבת אותי."

וילט חייכה בחום וכרכה זרוע סביב כתפה של דפני. "שאלוהים יהיה בעזרי, זה נכון."

דפני נשקה לאימא שלה קלות על הלחי. "זאת קללת האימהות. את נדרשת לאהוב אותנו גם כשאנחנו מעצבנים אותך." ויולט רק נאנחה. "אני מקווה שיום אחד יהיו לך ילדים –"
 "– בדיוק כמוני, אני יודעת." חייכה דפני בנוסטלגיה והניחה את ראשה על הכתף של אימה. אימא שלה יכולה היתה להיות חטטנית יתר על המידה, ואבא שלה התעניין יותר בכלכי צייד ובצייד מאשר בעניינים חברתיים, אבל נישואיהם היו נישואים מלאי חום, אהבה, צחוק וילדים. "אני יכולה לחשוב על דברים גרועים הרבה יותר מאשר לקחת מכס דוגמה, אימא, מלמלה."
 "דפני, אמרה ויולט, ועיניה התמלאו דמעות, "איזה דבר יפה לומר." דפני סובבה תלתל של שיערה הערמוני סביב אצבעה וחייכה, נותנת לרגשות להתמוסס לתוך קנטור. "אני אלך בשמחה בעקבותייך בכל הקשור בנישואין ובילדים, אימא, כל עוד אני לא חייבת ללדת שמונה."

באותו רגע ממש ישב סיימון באסט, הדוכס החדש של הייסטינגס ונישוא שיחתן של נשות בריג'רטון, בווייט. בן לווייתו היה לא אחר מאשר אנתוני בריג'רטון, אחיה הבכור של דפני. השניים היו צמד מרשים, שניהם גבוהים ואתלטיים, שיערם כהה וסמיך. אבל בעוד עיניו של אנתוני היו באותו צבע חום שוקולד כשל אחותו, של סיימון היו בצבע כחול קרח, ובעלות מבט חודר באופן מטריד.
 העיניים הללו, לא פחות מכל דבר אחר, היו אלו שקנו לו שם של אדם שיש לקחת ברצינות. כשהישיר מבט צלול ויציב, גברים נתקפו מבוכה. בנשים אחז רעד של ממש.

אבל לא אנתוני. שני הגברים הכירו זה את זה מזה שנים, ואנתוני רק צחק כשסיימון הרים גבה ונתן בו את מבט הקרח שלו. "אתה שוכח, ראיתי אותך כשראשך רכון אל תוך סיר לילה," אמר לו פעם אנתוני. "קשה לי לקחת אותך ברצינות מאז."
 לזה ענה סיימון, "כך, אבל אם אני זוכר נכון, אתה היית זה שאחז בי מעל אותו כלי קיבול ריחני."

"אחד מרגעיי היפים, ללא ספק. אבל אתה התנקמת בלילה הבא באמצעות תריסר צלופחים שהכנסת לי למיטה."

סיימון הניח לעצמו לחייך, כשנזכר במקרה וגם בשיחה שבעקבותיו. אנתוני היה חבר טוב, בדיוק מהסוג שאדם ירצה לצידו בעת צרה. הוא היה האדם הראשון שסיימון חיפש כשחזר לאנגליה.

"לכל הרוחות, טוב שחזרת, קלייכרדון," אמר אנתוני, ברגע שהתיישבו ליד השולחן שלהם אצל ווייט. "אה, אבל אני מניח שתתעקש שאקרא לך הייסטינגס עכשיו."

"לא," אמר סיימון בהדגשה מסוימת. "הייסטינגס תמיד יהיה אבא שלי. מעולם לא היה לו שם אחר." הוא הפסיק לרגע. "אני אשא את התואר שלו בלית ברירה, אבל לא את שמו."

"בלית ברירה?" עיניו של אנתוני התרחבו מעט. "רוב הגברים לא היו נשמעים מסויגים כל כך מן האפשרות לדוכסות."

סיימון העביר יד בשיערו הכהה. הוא ידע שהוא אמור להוקיר את זכותו המולדת ולהפגין גאווה בלתי מעורערת בהיסטוריה המפוארת של משפחת באסט, אבל האמת היתה שכל זה גרם לו לבחילה. הוא בילה את כל חייו בניסיון לחיות בניגוד לציפיות של אביו; עתה נראה לו מגוחך לנסות לחיות בהתאם לשמו. "עול מקולל, זה מה שזה," נהם לבסוף.

"מוטב שתרגל לזה," אמר אנתוני בנימה מעשית, "כי כך כולם יקראו לך."

סיימון ידע שזה נכון, אבל הוא פקפק בכך שהתואר יהלום אי פעם את דמותו.

"ובכל אופן," הוסיף אנתוני, מכבד את הפרטיות של חברו בכך שלא המשיך לחטט במה שניכר שהיה נושא רגיש, "אני שמח שחזרת. זאת הזדמנות לזכות סוף־סוף במעט שקט בפעם הבאה שאלווה את אחותי לנשף."

סיימון נשען לאחור, משלב את קרסולי רגליו הארוכות והשריריות. "הערה מעוררת סקרנות."

אנתוני הרים גבה. "כזאת שאתה בטוח שאסביר?"

"ברור שכן."

"אני צריך לתת לך לראות בעצמך; מצד שני, מעולם לא הייתי

אדם אכזרי."

סיימון גיחך. "ואת זה אומר אדם שהכניס את ראשי לתוך סיר לילה?"

אנתוני נופף בידו בביטול. "הייתי צעיר."

"ועכשיו אתה דוגמה ומופת להתנהגות בוגרת ומכובדת?"

אנתוני חייך. "בהחלט."

"אם כך אמור לי," אמר סיימון לאט, "איך, בדיוק, אני אמור לגרום

לחייך להיות כל כך הרבה יותר שלוים?"

"אני מניח שאתה מתכנן לתפוס את מקומך בחברה?"

"הנחה שגויה."

"אבל אתה מתכוון להשתתף בנשף של ליירי דאנברי השבוע,"

אמר אנתוני.

"רק מכיוון שאני מחבב באופן לא מוסכר את הגברת הזקנה.

היא אומרת מה שהיא חושבת, ו – "העיניים של סיימון הפכו מעט

מזוגגות.

"ו-?" דחק בו אנתוני.

סיימון נענע מעט את ראשו. "שום דבר. זה רק שהיא היתה די

נחמדה אליי כשהייתי ילד. ביליתי כמה חופשות בביתה עם ריברדייל.

האחיין שלה, אתה יודע."

אנתוני נד בראשו פעם אחת. "אני מבין. אז אין לך שום כוונה

להיכנס לחברה. אני מתרשם מההחלטיות שלך. אבל הרשה לי להזהיר

אותך – גם אם אינך בוחר להשתתף באירועי החברה הגבוהה, הן

תִּשְׁגָּנָה אותך."

סיימון, שבחר ברגע הזה לקחת לגימה מהברנדי שלו, נשנק

למראה פניו של אנתוני ואמר, "הן." אחרי כמה רגעים של שיעול ושל

השתנקויות הצליח לבסוף לומר, "למי, אם יורשה לי לשאול, הכוונה

ב'הן'?"

אנתוני נרעד. "אימהות."

"מאחר שלא היתה לי אחת כזאת, אני לא לגמרי מבין למה אתה מתכוון."

"אימהות החברה הגבוהה, דביל שכמוך. הדרקוניות רושפות האש הללו עם בנות – ישמרנו האל – בגיל נישואין. אתה יכול לנסות לברוח, אבל לעולם לא תצליח להימלט מפניהן. ואני חייב להזהיר אותך, שלי הכי גרועה."

"אלוהים אדירים. ואני חשבתי שאפריקה היתה מסוכנת." אנתוני ירה בחברו מבט מלא רחמים. "הן תצודנה אותך. וכשתיפס, תמצא את עצמך לכוד בשיחה עם גבירה צעירה וחיוורת לבושה כולה לבן, שאינה מסוגלת לשוחח על נושאים אחרים מלבד מזג האוויר, אישורי כניסה לאלמאק וסרטים לשיער."

מבט משועשע התפשט על פניו של סיימון. "אני מבין, אם כך, שבמהלך שהותי בחו"ל הפכת להיות אדון די מבוקש?" "בלי שום שאיפות לתפקיד הזה מצדי, אני מבטיח לך. אילו זה היה תלוי בי, הייתי נמנע מאירועים חברתיים כמו ממגיפה. אבל אחותי עשתה את הכניסה שלה לחברה בשנה שעברה, ואני מוכרח ללוות אותה מדי פעם."

"דפני, אתה מתכוון?" אנתוני הרים מבט מופתע. "נפגשתם פעם?" "לא," הודה סיימון, "אבל אני זוכר מבית הספר את המכתבים שלה אליך, ואני זוכר שהיא הרביעית במשפחה, כך שהשם שלה אמור להתחיל באות ד' ו –"

"אה, כן," אמר אנתוני בגלגול עיניים קל, "שיטת מתן השמות של הבריג'רטונים מבטיחה שאיש לא ישכח מי אתה." סיימון צחק. "זה עבד, לא?"

"תגיד, סיימון," אמר אנתוני לפתע, כשהוא רוכן קדימה, "הבטחתי לאימא שלי שאסעד בבית בריג'רטון השבוע עם המשפחה. למה שלא תצטרף אליי?"

סיימון הרים גבה כהה. "לא הזהרת אותי כרגע מפני אימהות החברה הגבוהה והבנות הצעירות שלהן?"

אנתוני צחק. "אני אדאג שאימא שלי תתנהג למופת, ואל תדאג בעניין דפ. היא היוצא מן הכלל שמוכיח את הכלל. היא תמצא חן בעיניך מאוד."

סיימון צמצם את עיניו. האם אנתוני משחק את תפקיד השדכן? הוא לא היה בטוח.

אנתוני צחק כאילו קרא את מחשבותיו. "אלוהים אדירים, אתה לא חושב שאני מנסה לשדך לך את דפני, נכון?"

סיימון לא אמר דבר.

"אתם לעולם לא תתאימו. אתה קצת יותר מדי שקט לטעמה."
סיימון חשב שזאת אבחנה מוזרה, אבל במקום זה החליט לשאול, "היו לה כבר הצעות כלשהן, אם כן?"

"כן." אנתוני רוקן את שארית הברנדי שלו, ואז פלט נשיפה מלאת סיפוק. "נתתי לה רשות לסרב לכולן."
"זה סובלני למדי מצידך."

אנתוני משך בכתפיו. "אהבה היא כנראה רגש שמוגזם לצפות לו בנישואין בימינו, אבל אני לא רואה סיבה שלא תהיה מאושרת עם בעלה. היו לנו הצעות מגבר אחד מבוגר מספיק להיות אבא שלה, אחר מבוגר מספיק להיות אחיו הצעיר של אביה, אחד שהיה מיוחס מדי לחבורה הקולנית לעיתים שלנו, והשבוע, אלוהים אדירים, זה היה השיא!"

"מה קרה?" שאל סיימון בסקרנות.

אנתוני שפשף את רקותיו בעייפות. "האחרון היה חביב ביותר, אבל לא העיפרון הכי מחודד בקלמר. אפשר היה לחשוב, שאחרי הימים הפרועים שלנו אני אהיה חסר רגשות לחלוטין –"

"באמת?" שאל סיימון בחיוך זדוני. "אפשר היה לחשוב כזה דבר?"
אנתוני הזעיף פנים כלפיו. "לא נהניתי במיוחד לשבור לשוטה המסכן הזה את הלב."

"אה, זאת לא דפני שאמורה לעשות את זה?"

"כן, אבל אני הייתי צריך להודיע לו."

"אין הרבה אחים שיאפשרו לאחותם חופש פעולה כזה בנוגע להצעות נישואין", אמר סיימון בשקט.

אנתוני רק משך שוב בכתפיו, כאילו שלא יכול היה להעלות בדעתו לנהוג באחותו בשום דרך אחרת. "היא תמיד היתה אחות טובה. זה המעט שאני יכול לעשות."

"גם אם פירוש הדבר ללוות אותה לאלמאק?" אמר סיימון ברשעות.

אנתוני נאנק. "גם אז."

"הייתי מנחם אותך בעובדה שהכול ייגמר בקרוב, אבל יש לך עוד,

כמה? שלוש אחיות בדרך?"

אנתוני השתופף בכיסאו. "אלואיז תיכנס לחברה בעוד שנתיים, ופרנצ'סקה שנה אחר כך, אבל אחר כך תהיה לי הפוגה קלה לפני שהיא סינת' תגיע לגיל."

סיימון גיחך. "אני לא מקנא במחויבויות שלך בתחום הזה." אבל בזמן שאמר את המילים, הרגיש כמיהה משונה, ותהה איך זה יהיה לא להיות לבד כל כך בעולם. לא היו לו תוכניות להתחיל בהקמת משפחה משלו, אבל אולי, אילו היתה לו כזאת מלכתחילה, החיים שלו היו נראים קצת אחרת.

"אם כך תבוא לארוחת ערב?" אנתוני קם. "לא רשמית, כמובן.

אנחנו אף פעם לא עורכים סעודות רשמיות כאשר רק המשפחה נוכחת."

לסיימון היו הרבה דברים לעשות בימים הקרובים, אבל לפני שיוכל להזכיר לעצמו שהוא חייב להכניס סדר בענייניו, שמע עצמו אומר, "בעונג רב."

"מצוין. ונתראה עוד לפני כן בנשף אצל דאנברי?"

סיימון נרעד. "לא אם זה תלוי בי. המטרה שלי היא להיכנס לשם

ולצאת תוך שלושים דקות."

"אתה באמת חושב," אמר אנתוני בהרמת גבה מלאת ספק, "שתוכל

ללכת למסיבה, לברך את הליידי דאנברי ולעזוב?"

ההנהון של סיימון היה נחוש ומלא כוונה.

אבל נחרת הצחוק של אנתוני לא היתה מרגיעה במיוחד.

פרק 2

הדוכס החדש של הייסטינגס הוא דמות מעניינת ביותר. אומנם ידוע לכל כי יחסיו עם אביו לא היו טובים במיוחד, אך אפילו מחברת שורות אלו לא הצליחה לעמוד על סיבת הניכור.

חדשות החברה הגבוהה של ליידי

וויסלדאון, 26 באפריל, 1813

מאוחר יותר באותו שבוע לפני מצאה עצמה עומדת בירכתי אולם הנשפים של הליידי דאנברי, הרחק מן הקהל האופנתי. היא היתה מרוצה למדי מהמיקום הזה.

בדרך כלל נהנתה מהחגיגות; היא ידעה להעריך מסיבה מוצלחת לא פחות משאר הגברות הצעירות, אלא שמוקדם יותר באותו ערב אנתוני הודיע לה שנייג'ל ברברוק חיפש אותו יומיים קודם לכן וביקש את ידה. מובן שאנתוני, שוב, סירב (שוב!), אבל לדפני היתה תחושה מעיקה שנייג'ל עומד להיות עקשן באופן מטריד. אחרי הכול, שתי הצעות נישואין בשבועיים לא הותירו את הרושם שמדובר בגבר שישלים בקלות עם התבוסה.

מעבר לאולם הנשפים יכלה לראות אותו מביט אנה ואנה, והיא התכווצה עוד יותר בצללים.

לא היה לה מושג איך להתמודד עם האיש המסכן. הוא לא היה חכם במיוחד, אבל גם לא בלתי חביב, וגם אם ידעה שעליה לשים

איכשהו סוף להתאהבות שלו, מצאה שקל הרבה יותר לנקוט דרך פעולה פחדנית ופשוט להתחמק ממנו.

היא שקלה להתחמק לחדר ההסבה של הנשים, כאשר קול מוכר עצר בעדה.

"בחיי, דפני, מה את עושה בפנינה הזאת?"

דפני הרימה מבט וראתה את אחיה הבכור עושה דרכו אליה. "אנתוני, אמרה, מנסה להחליט אם היא שמחה לראות אותו או מוטרדת מהאפשרות שהוא ניגש אליה כדי להתערב בענייניה. לא ידעתי שתהיה נוכח."

"אימא, אמר בעצב. לא היה צורך במילים נוספות.

"אה, אמרה דפני בהנהון של הבנה. "אין צורך להרחיב. אני לגמרי מבינה."

"היא ערכה רשימה של כלות אפשריות." הוא נעץ באחותו מבט מוטרד. "אבל אנחנו אוהבים אותה, נכון?"

דפני נחנקה מצחוק. "כן, אנתוני, אנחנו אוהבים אותה."

"זאת אי שפיות זמנית, נהם. "זה חייב להיות. אין לכך שום הסבר אחר. היא היתה אימא סבירה למדי עד שהגעת לגיל נישואין."

"אני?" צוחח דפני. "אז זאת אשמתי? אתה בשמונה שנים תמימות מבוגר ממני!"

"כן, אבל היא לא נתקפה קדחת כלולות כזאת עד שאת הגעת לגיל."

"תסלח לי אם אני לא מתרשמת. אני קיבלתי רשימה בשנה שעברה. "באמת?"

"ברור. ולאחרונה היא מאיימת לתת לי רשימה כל שבוע. היא מנדנדת לי בעניין הנישואין יותר ממה שתוכל להעלות בדעתך אי פעם. אחרי הכול, רווקים מהווים אתגר. רווקות הן סתם פתטיות. ולמקרה שלא שמת לב, אני אישה."

אנתוני פלט צחקוק קטן. "אני אח שלך. אני לא שם לב לדברים כאלו." הוא נתן בה מבט ערמומי ומצודר. "הבאת אותה?"

"את הרשימה שלי? בשם אלוהים, לא. מה עולה בדעתך?"

החיוך שלו התרחב. "אני הבאתי את שלי."

דפני התנשפה. "אתה לא!"

"אני כן. רק כדי להתעלל באימא. אני הולך לבחון אותה ממש מול

הפרצוף שלה, לשלוף את המונוקל שלי –

"אין לך מונוקל."

הוא חייך – את החיוך האיטי, המרושע באופן כובש שיש לכל

הגברים לבית בריג'רטון. "קניתי אחד במיוחד לכבוד האירוע."

"אנתוני, אתה פשוט לא יכול. היא תהרוג אותך. ואז, איכשהו,

תמצא דרך להאשים אותי."

"אני סומך על זה."

דפני חבטה בכתפו, חבטה שהוציאה ממנו נהמה קולנית מספיק

כדי לגרום לחצי תריסר חוגגים לשלוח לעברם מבטים סקרנים.

"חבטה הגונה," אמר אנתוני ושפשף את זרועו.

"בחורה לא יכולה לחיות הרבה זמן עם ארבעה אחים בלי ללמוד

איך להחטיף." היא שילבה את ידיה. "תן לי לראות את הרשימה שלך."

"אחרי שתקפת אותי?"

דפני גלגלה את עיניה החומות והטתה את ראשה בתנועה החלטית

וחסרת סבלנות.

"אוף, בסדר." הוא הושיט יד לתוך מעילו, משך משם פיסת

נייר מקופלת והושיט לה. "תגידי לי מה דעתך. אני בטוח שיהיו לך

אינספור הערות ארסיות."

דפני פתחה את הנייר המקופל והביטה בכתב ידה האלגנטי,

המסודר, של אימא. היוקונטית בריג'רטון ערכה רשימה של שמונה

נשים. שמונה נשים צעירות מבוקשות מאוד, ואמידות מאוד.

"בדיוק מה שחשבת," מלמלה דפני.

"זה גרוע כמו שחשבת?"

"עוד יותר. פיליפה פת'רינגטון סתומה כמו עמוד טלגרף."

"והיתר?"

דפני הרימה אליו מבט מתחת לגבותיה המורמות. "בכל מקרה, לא

ממש התכוונת להתחתן השנה, נכון?"

אנתוני עיווה את פניו. "ואיך הרשימה שלך?"
 "למרבה המזל היא כבר לא מעודכנת. שלושה מתוך החמישה כבר
 התחתנו בעונה שעברה. אימא עדיין נוזפת בי על כך שנתתי להם
 לחמוק מבין אצבעותיי."

שני הבריג'רטונים פלטו אנחות זהות ונשענו בתבוסה על הקיר.
 ויולט בריג'רטון היתה חסרת מעצורים במשימתה לחתן את ילדיה.
 אנתוני, בנה הבכור, ודפני, ביתה הבכורה, נשאו ברוב הלחץ, אם כי
 דפני חשדה שהויקונטית היתה מחתנת בשמחה את היאסינת' בת
 העשר אילו קיבלה הצעה ראויה.

"אלוהים אדירים, אתם נראים כמו צמד עצוב. מה אתם עושים
 בפינה כל כך מרוחקת?"

אנתוני זיהה את הקול מיד. "בנדיקט, אמרה דפני, שולחת מבט
 הצידה בלי להפנות אליו את ראשה. "אל תאמר לי שאימא הצליחה
 לשכנע אותך להשתתף בחגיגות הערב."

הוא הנהן בעצב. "היא דילגה לגמרי על שלב השידולים ועברה
 ישר להאשמה. היא הזכירה לי שלוש פעמים השבוע שאני עלול
 להיות זה שיוליד את הויקונט הבא, אם אנתוני לא ייכנס לפעולה."
 אנתוני נהם.

"אני מניח שזה מסביר גם את הבריחה שלך לפינה החשוכה ביותר
 בנשף?" המשיך בנדיקט. "אתה מתחמק מאימא?"

"למעשה, ענה אנתוני, "ראיתי את דפני מסתרת בפינה ו –
 "מסתרת?" אמר בנדיקט בזעזוע מעושה.

היא ירתה מבט זועף לעבר שניהם. "באתי לכאן כדי להתחבא
 מנייג'ל ברברוק, הסבירה. "השארתי את אימא בחברתה של לידי
 ג'רזי, כך שלא סביר שתציק לי בקרוב, אבל ניג'ל –"
 "הוא יותר קוף מבן אדם, עקץ בנדיקט.

"ובכן, לא הייתי משתמשת במילים האלו, אמרה דפני, מנסה
 להיות נדיבה, "אבל הוא לא מאוד מבריק, וכל כך הרבה יותר קל
 להתחמק ממנו מאשר לפגוע ברגשותיו. מובן שעכשיו, אחרי שאתם
 שניכם מצאתם אותי, לא אוכל להתחמק ממנו לעוד זמן רב."

אנתוני אמר רק, "כן?"

דפני הביטה בשני אחיה הגדולים, שניהם מעל גובה מטר ושמונים עם כתפיים רחבות ועיניים חומות חודרות. כל אחד מהם התהדר בבלורית ערמונית – בצבע די דומה לזה שלה – והעיקר, הם לא יכלו ללכת לשום מקום בחברה מהוגנת בלי שלהקה קטנה של נשים צעירות ולהגניות תבוא בעקבותיהם.

ולכל מקום שאליו הלכה להקה של נשים צעירות ולהגניות, הלך גם נייג'ל ברברוק.

דפני יכלה לראות שראשים כבר מסתובבים לכיוונם. אימהות שאפתניות נדנדו לבנותיהן והצביעו לעבר שני האחים לבית בריג'רטון, שמסתובבים כך לכדם ללא בנות לווייה מלבד אחותם.

"ידעתי שהייתי צריכה לפרוש לחדר ההסבה," מלמלה דפני.

"תגידי, מה יש בפיסת הנייר הזאת שאת מחזיקה, דפ?" שאל בנדיקט.

בפיוזר דעת מסוים הגישה לו את רשימת הכלות המיועדות של אנתוני.

בתגובה לפרץ הצחוק של בנדיקט אנתוני שילב את ידיו ואמר, "נסה לא ליהנות יותר מדי על חשבוני. אני צופה שתקבל רשימה דומה בשבוע הבא."

"אין ספק," הסכים בנדיקט. "זה פלא שקולין –" עיניו נפערו. "קולין!"

עוד אח לבית בריג'רטון הצטרף לחבורה.

"אה, קולין!" קראה דפני, כורכת את זרועותיה סביבו. "כל כך טוב לראות אותך."

"שים לב שאנחנו לא התקבלנו בהתלהבות כזאת," אמר אנתוני לבנדיקט.

"אתכם אני רואה כל הזמן," ענתה דפני. "קולין לא היה כאן שנה שלמה." "אחרי שנתנה לו חיבוק אחד נוסף, התרחקה ונופזה בו, "לא ציפינו לך לפני השבוע הבא."

קולין חייך חיוך שנטה לצד אחד ומשך באחת מכתפיו בתנועה

שתאמה לחיוך באופן מושלם. "אמסטרדם התחילה לשעמם אותי."

"אה, " אמרה דפני במבט ממולח. "אם כך נגמר לך הכסף."

קולין צחק והרים את שתי ידיו בכניעה. "מודה באשמה."

אנתוני חיבק את אחיו ואמר בקול זועף, "כמה טוב שאתה בבית,

גם אם הכסף ששלחתי לך היה אמור להספיק לך לפחות עד –"

"תפסיק," אמר קולין בחוסר אונים, הצחוק עדיין מרעיד את קולו.

"אני מבטיח שתוכל לנזוף בי כמה שתרצה מחר. הלילה אני רק רוצה

להנות מחברתם של בני משפחתי האהובים."

בנדיקט פלט נחרה. "אתה כנראה ממש תפרן אם אתה קורא לנו

'אהובים.'" ויחד עם זאת רכן קדימה וחיבק את אחיו חיבוק לבבי.

"ברוך הבא הביתה."

קולין, שהיה תמיד קל הדעת במשפחה, חייך ועיניו הירוקות

נצצו. "טוב לחזור. אם כי אני חייב לומר שמזג האוויר רחוק מלהיות

נעים כמו זה של היבשת, ובאשר לנשים, ובכן, יהיה קשה לאנגליה

להתחרות בסניגוריה הזאת ש –"

דפני צבטה בזרועו. "שים לב במחילה שאתה נמצא במחיצתה של

גברת, חסר חינוך שכמותך." אבל לא היה כעס בקולה. מכל אחיה

קולין היה הקרוב לה ביותר בגיל – רק בשמונה עשר חודשים מבוגר

ממנה. בתור ילדים היו בלתי נפרדים – ותמיד נקלעו יחד לצרות.

קולין היה חובב תעלולים מטבעו, ואת דפני לא היה קשה לשכנע

להשתתף במעשי הקונדס שלו. "האם אימא יודעת שאתה בבית?"

שאלה.

קולין נענע בראשו לשלילה. "הגעתי לבית ריק, ו –"

"כן, אימא השכיבה את הקטנים לישון מוקדם הערב," קטעה אותו

דפני.

"לא רציתי לשבת לחכות שם ולבהות בקירות, אז הומבולט נתן לי

את הכתובת ובאתי לכאן."

דפני זרחה, החיוך הרחב שלה ממלא בחום את עיניה הכהות. "אני

שמחה שבאת."

"זאיפה אימא באמת?" שאל קולין, מותח את צווארו כדי להביט מעל ראשי הנוכחים. כמו כל הגברים לבית בריג'רסון הוא היה גבוה, כך שלא היה צריך למתוח אותו הרבה. "שם בפניה עם ליירי ג'רוי", ענתה דפני.

קולין נרעד. "אני אחכה עד שתצליח להיחלץ. אין לי כל כוונה לתת לדרקונית הזאת לפשוט את עורי." "ואם מדברים על דרקוניות", אמר בנדיקט בחדות. הראש שלו לא זז, אבל עיניו ניתרו שמאלה.

דפני עקבה אחרי מבטו וראתה את ליירי דאנברי מתקדמת לאט לכיוונם. היא נשאה מקל הליכה, אבל דפני בלעה רוק בעצבנות וכתפיה התקשחו. שנינותה העוקצנית לעיתים קרובות של ליירי דאנברי היתה שם דבר בחברה הגבוהה. דפני חשדה תמיד שלב רגשן נחבא תחת החיצוניות הארסית שלה, ועדיין, זה תמיד היה עניין מפחיד, כשליירי דאנברי תפסה אותך לשיחה.

"אין מוצא", שמעה דפני את אחד מאחיה נוהם.

דפני היסתה אותו ושלחה לעבר הגברת הקשישה חיוך מהוסס. גבותיה של הליירי דאנברי התרוממו, וכשהגיעה למרחק של מטר כמעט מחבורת הבריג'רטונים, נעצרה ונבחה, "אל תעמידו פנים שאתם לא רואים אותי!"

היא ליוותה את דבריה בחבטה חזקה כל כך של מקלה, עד שדפני נרתעה לאחור בדיוק במידה מספקת כדי לדרוך על הבוהן של בנדיקט. "אוויץ", אמר בנדיקט.

מאחר שאחיה נראו כמי שלקו באילמות זמנית (חוץ מבנדיקט, כמובן, אבל דפני לא החשיבה נהמות כאב בתור דיבור), דפני בלעה רוק ואמרה, "אני מקווה שלא נתתי לך רושם כזה, ליירי דאנברי, כי –"

"לא את", אמרה ליירי דאנברי בטון מתנשא. היא נעצה את מקלה לתוך האוויר, יוצרת קו אופקי מושלם שנגמר קרוב באופן מסוכן לבטנו של קולין. "הם."

מקהלה של ברכות מגומגמות נשמעה בתגובה.

ליידי דאנברי הצליפה בגברים במבטיה לפני שחזרה אל דפני ואמרה, "מר ברברוק חיפש אותך."

דפני הרגישה בכיורר איך עורה הופך ירוק. "באמת?" ליידי דאנברי ענתה לה בהנהון קצר וחד. "הייתי קוטעת את העניין הזה באיכו, במקומך, העלמה בריג'רטון." "אמרת לו איפה אני?"

הפה של ליידי דאנברי נמתח לכדי חיוך ערמומי, קנונייתי. "תמיד ידעתי שאני מחבבת אותך. ולא, לא אמרתי לו איפה את." "תודה," אמרה דפני בהכרת תודה.

"זה היה בזבז של שכל טוב אילו היית כובלת עצמך לטיפש הזה," אמרה ליידי דאנברי, "ואלוהים יודע שהשמנה וסלתה שלנו לא יכולה להרשות לעצמה לבזבז את מעט השכל הטוב שיש בה." "אמ, תודה לך," אמרה דפני.

"ובאשר אליכם" – ליידי דאנברי נופפה במקלה לעבר האחים של דפני – "אתם עדיין בחזקת חשודים אצלי. כלפיך" – הצביעה במקלה על אנתוני – "אני נוטה לאהדה, מאחר שסירבת לחיזורי של ברברוק בשם אחותך, אבל באשר ליתר... הממף." ובזאת התרחקה מהם.

"הממף?" חזר בנדיקט. "הממף? היא מתיימרת לאמוד את האינטליגנציה שלי וכל מה שהיא יכולה לומר זה 'הממף'?" דפני גיחכה. "היא מחבבת אותי." "שיהיה לך לבריאות," נהם בנדיקט.

"זה די הגון מצידה להזהיר אותך בנוגע לברברוק," הודה אנתוני. דפני הנהנה. "אני מאמינה שזה היה האות שלי לפרוש." היא הסתובבה אל אנתוני במבט מפציר. "אם הוא יבוא לחפש אותי –" "אני אטפל בזה," אמר ברכות. "אל תדאגי." "תודה." ואז, בעוד היא מחייכת לאחים שלה, חמקה מאולם הנשפים.

בזמן שסיימון התהלך בשקט בין אולמות ביתה הלונדוני של ליידי דאנברי, התחוויר לו שהוא במצב רוח טוב באופן מיוחד. זה, חשב

בגיחוך, ראוי לציון באמת, בהתחשב בעובדה שהוא עומד להשתתף בנשף חברתי ועל כן לחשוף עצמו לכל הזוועות שאנתוני בריג'רטון פירט באוזניו מוקדם יותר באותו אחר צהריים.

אבל הוא יכול להתנחם בידיעה, שאחרי היום הוא לא יצטרך להטריד את עצמו באירועים כאלו שנית; כפי שאמר לאנתוני מוקדם יותר באותו אחר צהריים, הוא משתתף בנשף המסוים הזה רק מתוך נאמנות לליידי דאנברי, שלמרות נרגנותה היתה תמיד נחמדה אליו בתור ילד.

מצב הרוח הטוב שלו, כך התחוור לו, נבע מהעובדה הפשוטה שהוא שמח לחזור לאנגליה.

לא שלא נהנה ממסעותיו ברחבי תבל. הוא נסע לאורכה של אירופה ולרוחבה, הפליג במימיו הכחולים להפליא של הים התיכון והתעמק במסתורין של צפון אפריקה. משם נסע לארץ הקודש, ואז, כשחקירותיו העלו שעדיין לא הגיע הזמן לשוב הביתה, חצה את האוקיינוס האטלנטי ותר את האיים הקריביים. בנקודה זו שקל לעבור לארצות הברית של אמריקה, אבל האומה החדשה נכנסה בדיוק לעימות עם בריטניה, ומכיוון שכך סיימון שמר מרחק.

מלבד זאת, זה היה הזמן שבו נודע לו שאביו, שהיה חולה במשך כמה שנים, נפטר לבסוף.

זה היה אירוני, בעצם. סיימון לא היה מחליף את שנות המסעות שלו בעבור שום הון. שש שנים היו זמן רב למחשבה. ועדיין הסיבה היחידה שבגללה סיימון, שהיה אז בן עשרים ושתיים, עזב את אנגליה היתה שאבא שלו החליט שהוא מוכן סוף־סוף להכיר בכנו.

אולם סיימון לא היה מוכן להכיר באביו, ועל כן פשוט ארז את חפציו ועזב את הארץ, העדיף גלות על פני מחוות החיבה הצבועות של הדוכס הזקן.

הכול התחיל כאשר סיימון סיים את לימודיו באוקספורד. הדוכס לא רצה בתחילה לשלם על לימודיו; סיימון ראה פעם מכתב שנשלח לחונך, ובו הוא מכריז על סירובו לתת לבן האידיוט שלו לעשות צחוק מהמשפחה באיטון. אבל לסיימון היה ראש סקרן ולב עיקש, ועל כן

לא הגיע לו יותר מאשר לרוב הבחורים הצעירים באוניברסיטה, אבל ההתנהגות המרוחקת שלו איכשהו הזינה את התדמית.

סיימון לא היה בטוח בדיוק איך זה קרה, אבל בהדרגה שם לב שחבריו ללימודים מחפשים את אישורו. הוא היה אינטליגנטי ואתלטי, אבל נראה שהמעמד המיוחד שלו נבע מההתנהגות שלו יותר מכל דבר אחר. מפני שסיימון לא דיבר אלא כשהיה חייב, אנשים הגיעו למסקנה שהוא יהיר, ממש כפי שעל דוכס לעתיד להיות. ומפני שהעדיף להקיף עצמו רק בחברים שאיתם חש באמת בנוח, אנשים החליטו שהוא ברון במיוחד בבחירת חבריו, ממש כפי שעל דוכס לעתיד להיות.

הוא לא היה דברן גדול, אבל כשאמר משהו, היתה בו פיקחות זריזה ולעיתים אירונית – בדיוק סוג ההומור שהבטיח כי אנשים יצפו למוצא פיו. ושוב, מפני שלא ברבר בלי הרף, כפי שעשו כל כך הרבה מבני החברה הגבוהה, אנשים נטו לעסוק עוד יותר במה שהיה לו לומר.

הוא כונה "בטוח בעצמו ללא עוררין", "נאה באופן עוצר נשימה" ו"תמצית הגבריות האנגלית". הגברים חיכו למוצא פיו בכל נושא. הנשים נפלו לרגליו.

סיימון מעולם לא הצליח להאמין לגמרי שכל זה אמיתי, אבל הוא נהנה ממעמדו למרות זאת, ולקח את מה שהוצע לו, מתהולל עם חבריו, ונהנה מחברתן של כל האלמנות הצעירות וזמרות האופרה שחיפשו את תשומת ליבו – וכל הרפתקה היתה מענגת יותר מקודמתה מעצם היריעה שאביו ודאי יסתייג ממנה.

אבל, כפי שהסתבר, אביו לא לגמרי הסתייג. הדוכס של הייסטינגס כבר התחיל לגלות עניין בהתקדמות של בנו ללא ידיעתו. הוא דרש דו"חות אקדמיים מהאוניברסיטה, ושכר בלש פרטי שיעדכן אותו בכל מעשיו של סיימון מחוץ לשעות הלימודים. ולבסוף, הדוכס הפסיק לצפות לכך שכל איגרת תכיל סיפורים על אודות הטמטום של בנו. לא ניתן לשים אצבע על הנקודה המדויקת שבה התרחש השינוי ביחסו, אבל יום אחד התחוויר לדוכס, שבנו התפתח בצורה לא רעה, בסך הכול.

הדוכס התנפח מגאווה. כמו תמיד, תורשה טובה הוכיחה את עצמה בסופו של דבר. הוא היה צריך לדעת שדם באסט אינו יכול להוליד מפגר.

לאחר שסיים את לימודיו באוקספורד בהצטיינות במתמטיקה, הגיע סיימון ללונדון עם חבריו. הוא שכר, כמובן, מגורי רווקים, מאחר שלא היתה לו שום כוונה לגור עם אביו. וכשסיימן נכנס לחברה, יותר ויותר אנשים פירשו בטעות את ההפוגות הרות המשמעות בדיבורו כיהירות ואת חוג החברים המצומצם שלו כבררנות.

התדמית שלו התבססה כשבו ברומל – שהיה אז המוביל החברתי המוצהר – שאל שאלה מסובכת על אודות אופנה חדשה ושולית. הנימה של ברומל היתה מתנשאת, והוא קיווה ללא ספק להביך את הלורד הצעיר. שהרי לונדון כולה ידעה, כי דבר לא היה חביב על ברומל יותר מאשר לחשוף את האליטה של אנגליה כחבורה של שוטים להגנים. וכך העמיד פנים שהוא מייחס חשיבות לדעתו של סיימון, וסיים את שאלתו ב"אינך חושב כך?" בהגייה איטית ומודגשת.

בזמן שקהל של רכלנים הביט בנשימה עצורה, סיימון, שלא היה דבר שהעסיק אותו פחות מהקשר הייחודי בעניבתו של הנסיך, פשוט הסב את עיניו הקרח שלו אל ברומל וענה, "לא."
שום הסבר, שום פירוט, פשוט, "לא."
ואז הלך משם.

עד אחר הצהריים שלמחרת עלה מעמדו של סיימון לדרגה שהשתוותה לזו של מלך בחברה. האירוניה היתה מעצבנת. לסיימן לא היה אכפת מברומל, או מהנימה שלו, וכנראה היה מציע גרסה דברנית יותר אילו היה בטוח שיוכל לעשות זאת בלי לגמגם. אולם במקרה המסוים הזה הצמצום הוכיח עצמו בבירור כבעל ערך מוסף, והתגובה התמציתית של סיימון התגלתה כקטלנית יותר מכל אמירה ארכנית שהיה עשוי להגות.

השמועה על אודות יורש העצר המבריק והנאה להחריד לבית הייסטינגס הגיעה כמובן לאוזני הדוכס. ואם כי לא חיפש את סיימון

מיד, סיימון החל לשמוע פיסות רכילות שהתריעו בפניו על תפנית צפויה ביחסיו עם אביו. הדוכס צחק כששמע על תקרית ברומל, ואמר, "כמובן. הוא באסט." מכר ציין כי שמעו את הדוכס מתפאר בעובדה שסיימון סיים את אוקספורד במקום הראשון.

ואז נפגשו השניים פנים אל פנים בנשף לונדוני.

הדוכס לא איפשר לסיימון להעליב אותו בפומבי בהתעלמות מופגנת.

סיימון ניסה. הו, כמה שהוא ניסה. אבל איש לא היה מסוגל לנפץ את הביטחון העצמי שלו כמו אביו, ובזמן שנעץ מבטו בדוכס, שיכול היה להיות באותה מידה השתקפות שלו, גם אם בגרסה מבוגרת יותר, לא היה מסוגל לזוז, לא היה מסוגל אפילו לנסות לדבר.

הלשון שלו התעבתה, הפה שלו הרגיש מוזר, ונדמה לו כאילו הגמגום שלו התפשט מפיו אל שאר גופו, שכן לפתע לא חש בנוח אפילו בתוך עורו.

הדוכס ניצל את הבלבול הרגעי של סיימון, חיבק אותו ואמר ברגש "בני".

סיימון עזב את הארץ למחרת.

הוא ידע שזה יהיה בלתי אפשרי להתחמק לגמרי מאביו, אם יישאר באנגליה. והוא סרב לשחק את תפקיד הבן אחרי שאביו מנע עצמו ממנו למשך שנים רבות כל כך.

מלבד זאת לאחורונה החלו חיי החברה הפרועים של לונדון לשעמם אותו. אם נשים לרגע את תדמית ההולל בצד, סיימון לא היה בליין אמיתי. הוא נהנה מחיי הלילה בעיר כמו כל אחד מחבריו רודפי התענוגות, אבל אחרי שלוש שנים באוקספורד ואחת בלונדון, הסדרה האין סופית של מסיבות ושל זונות החלה, ובכן, למצות את עצמה.

אז הוא עזב.

ועם זאת, עתה, שמח לחזור. היה משהו מנחם בחזרה הביתה, משהו שלו ונינוח באביב האנגלי. ואחרי שש שנות מסעות בגפו היה ממש טוב לפגוש מחדש את חבריו.

הוא נע בשקט בין האולמות, עושה את דרכו אל אולם הנשפים. הוא לא רצה שיכריזו על כניסתו; הדבר האחרון שרצה היה הפגנת נוכחות. שיחת אחר הצהריים עם אנתוני בריג'רסטון חיזקה את החלטתו שלא לקחת חלק פעיל בחברה הלונדונית.

לא היו לו שום תוכניות להינשא. לעולם. ולא היה באמת טעם להשתתף במסיבות של כל המי ומי אלמלא חיפשת אישה.

עדיין, הוא חש מחויב להפגין מעט נאמנות כלפי לידי דאנברי בשל חביבותה הרבה אליו בילדותו, ואם נודה על האמת, היתה לו חיבה גדולה ללידי הקשישה וגלוית הלב. זה היה שיא חוסר הנימוס לדחות את ההזמנה שלה, במיוחד מאחר שהגיעה מלווה באיגרת אישית המברכת אותו על שובו ארצה.

הואיל וסיימון הכיר את הבית, הוא נכנס מבעד לדלת צדדית. אם הכול יתנהל כשורה, הוא יוכל להתגנב בלי שירגישו בו לתוך אולם הנשפים, לברך את לידי דאנברי ולעזוב.

אבל מעבר לפינה שמע קולות, וקפא.

סיימון בלע אנחה. הוא התפרץ לתוך מפגש אוהבים. לעזאזל. איך יחליץ את עצמו בלי להיחשף? אם נוכחותו תתגלה, עלול הדבר לגרור סצנה גדושת היסטריה, מבוכה, ואין סוף של רגשות מעיקים. עדיף פשוט להתמזג עם הצללים ולתת לנאהבים להמשיך במעשיהם בשמחה.

אבל כשסיימון התחיל לסגת בשקט, שמע משהו שתפס את תשומת ליבו.

"לא."

לא? האם גבירה צעירה כלשהי נדחקה אל המסדרון הנטוש הזה בניגוד לרצונה? לסיימון לא היה שום חשק להיות הגיבור של אף אחת, אבל אפילו הוא לא יכול לתת לעלבון כזה לעבור. הוא הסב מעט את ראשו, הטה אוזן קדימה כדי לשמוע טוב יותר. אחרי הכול, אולי אוזניו הטעו אותו. אם אף אחת לא זקוקה להצלה, הוא בהחלט לא מתכוון להסתער כמו שוטה.

"נייג'ל", אמרה הנערה, "ממש לא היית צריך לעקוב אחריי לכאן."

"אבל אני אוהב אותך!" זעק הבחור הצעיר בקול מלא תשוקה. "כל שאני רוצה הוא לשאת אותך לאישה."
סיימון כמעט נהם. שוטה מסוחרר ועלוב נפש. זה היה מעורר רחמים.

"נייג'ל", אמרה שוב, קולה חביב וסבלני במפתיע, "אחי כבר אמר לך שאני לא יכולה להינשא לך. אני מקווה שנוכל להישאר ידידים."

"אבל אחיך לא מביין!"

"הוא כן", אמרה בתקיפות, "הוא מביין."

"לעזאזל עם זה! אם את לא תתחתני איתי, מי כן?"

סיימון מצמץ בהפתעה. יחסית להצעת נישואין, זאת היתה ללא ספק נטולת רומנטיקה.

נראה שגם הנערה חשבה כך. "ובכן", אמרה במורת רוח מסוימת, "לא חסרות עשרות גברות צעירות באולם הנשפים של ליידי דאנברי ברגע זה ממש. אני בטוחה שאחת מהן תהיה מאושרת להינשא לך."

סיימון רכן מעט לפניו כדי להעיף מבט חטוף בנעשה. הנערה היתה בצל, אבל הוא יכול היה לראות את הגבר די בכירור. פניו לבשו ארשת מסכנות, וכתפיו היו שמוטות בתבוסה. הוא נענע בראשו לאט. "לא", אמר בייאוש, "הן לא. את לא מבינה? הן... הן..."

סיימון התכווץ בזמן שהגבר נאבק למצוא מילים. לא נראה שסבל מגמגום, אלא היה מוצף רגשית, אבל זה אף פעם לא נעים לא להיות מסוגל להוציא משפט מהפה.

"אף אחת לא נחמדה כמוך", אמר הגבר לבסוף. "את היחידה שאי פעם חייכה אליי."

"הו, נייג'ל", אמרה הנערה באנחה עמוקה. "אני בטוחה שזה לא נכון."

אבל סיימון יכול היה לראות שהיא רק מנסה להיות נחמדה. וכשנאנחה שוב, היה ברור לו שהיא לא תזדקק לחילוף משום סוג. נראה שהיא שולטת במצב היטב, ובעוד סיימון חש נקיפות עמומות

של הזדהות עם נייג'ל חסר המזל, לא היה שום דבר שיכול היה לעשות כדי לעזור.

מלבד זאת, הוא החל להרגיש כמו מציצן מהסוג הגרוע ביותר. הוא החל לסגת, משאיר את מבטו נעוץ בדלת. הוא ידע שהיא מובילה לספרייה. היתה עוד דלת בצד השני של החדר ההוא, דלת שהובילה אל החממה. משם יוכל להיכנס לאולם המרכזי ולעשות דרכו לתוך אולם הנשפים. זה לא יהיה חשאי באותה מידה כמו לעבור דרך המסדרון האחורי, אבל לפחות נייג'ל המסכן לא יידע שלהשפלה שלו היו עדים.

אבל אז, רק צעד אחד מהפתח, שמע את הבחורה צורחת.
 "את חייבת להתחתן איתי!" צעק נייג'ל. "את חייבת! לעולם לא אמצא מישהי אחרת –"
 "נייג'ל, תפסיק!"

סיימון הסתובב בנהמה. נראה שיהיה עליו לחלץ את החצופה אחרי הכול. הוא דהר בחזרה למסדרון, מעלה על פניו את ההבעה הכי קשוחה והכי סמכותית. המילים, "אני חושב שהגברת ביקשה ממך להפסיק," עמדו על קצה לשונו, אבל נראה שהוא לא נועד להיות הגיבור הלילה, כיוון שלפני שהצליח להוציא הגה, הניפה הגברת הצעירה את זרועה הימנית והנחיתה חבטה יעילה באופן מרשים ישר לתוך הלסת של נייג'ל.

נייג'ל קרס, זרועותיו התנופפו באופן מגוחך באוויר ורגליו החליקו תחתיו. סיימון פשוט עמד שם, מביט בחוסר אמון בנערה שכרעה על ברכיה.

"אוי ואבוי," אמרה, קולה מעט צווחני. "נייג'ל, אתה בסדר? לא התכוונתי להכות בכך כל כך חזק."

סיימון צחק. הוא לא הצליח להתאפק.
 הנערה הרימה מבט, המומה.

סיימון עצר את נשימתו. היא היתה בצל עד עכשיו, וכל מה שהיה מסוגל לקלוט ממראיה היה שפע של שיער כהה וסמיך. אבל עכשיו, בזמן שהרימה את ראשה כדי להביט בו, ראה שהיו לה עיניים גדולות,

כהות באותה מידה, והפה הרחב והחושני ביותר שראה מימיו. פניה שהיו מוארכות לא היו יפות במובן המקובל בחברה, אבל היה בה משהו שפשוט רוקן את כל האוויר מריאותיו. הגבות שלה, עבות אבל משורטטות בעדינות, התרוממו. "מי, שאלה, ולא נשמעה כלל שמחה לראות אותו, "אתה?"

פרק 3

נלחש על אוזנה של מחברת שורות אלו, כי נייג'ל ברברוק נצפה בחנות התכשיטים של מורטון כשהוא רוכש טבעת יהלום. האם תוודע בקרוב אל גברת ברברוק חדשה?

חדשות החברה הגבוהה של ליידי
וויסלדאון. 28 באפריל, 1813

דפני חשבה שהלילה הזה לא יכול בשום פנים ואופן להיות גרוע יותר. בתחילה נאלצה לבלות את הערב בפילה חשוכה של אולם הנשפים (משימה לא קלה כלל, מאחר שלליידי דאנברי היתה חיבה רבה לנרות, גם מבחינה אסתטית וגם כאמצעי תאורה), אחר כך הצליחה למעורר על רגלה של פיליפה פת'רינגטון כשניסתה להימלט, מה שגרם לפיליפה, שמעולם לא היתה הנערה השקטה ביותר בחדר, לצווח, "דפני בריג'רטון! נפצעת? מה שכנראה תפס את תשומת ליבו של נייג'ל, כי ראשו זינק מעלה כמו ציפור מבוהלת, ומיד מיהר לחצות את אולם הנשפים. דפני קיוותה, יותר נכון התפללה, שתוכל לברוח מפניו ולהגיע לחדר ההסבה של הגברות לפני שידביק אותה, אבל לא, נייג'ל השיג אותה במסדרון והחל לקונן באוזניה על אהבתו. כל זה היה מביך דיו, אבל עכשיו נראה שהגבר הזה – הזר הנאה והבטוח בעצמו באופן מטריד כמעט – היה עד לכל העניין. וגרוע מכך, הוא צוחק!

דפני נעצה בו מבט בזמן שצחק על חשבונה. היא מעולם לא ראתה אותו קודם לכן, כך שהוא ודאי חדש בלונדון. אימא שלה וידאה שדפני הוצגה בפני כל הגברים הראויים, או לפחות אלו שהיתה מודעת לקיומם. כמובן, ייתכן שהגבר הזה נשוי ולכן לא נמצא ברשימת הקורבנות הפוטנציאליים של ויולט, אבל לדפני היה ברור, שלא ייתכן כי הוא נמצא זמן רב בלונדון בלי שכל העולם יתלחש על זה.

פניו היו פשוט מושלמים. לא היה צורך ביותר מרגע כדי לראות שהוא מבייש את כל הפסלים של מיכלאנג'לו. עיניו היו חודרות באופן עוכר שלוה – כחולות כל כך עד שזרחו ממש. שיערו היה סמיך וכהה, והוא היה גבוה כמו האחים שלה – דבר נדיר כשלעצמו. זה גבר, חשבה דפני באירוניה, שעלול בהחלט לגנוב מהגברים לבית בריג'רטון את להקת הנשים הצעירות והלהגניות אחת ולתמיד. למה זה הרגיז אותה כל כך, לא ידעה. אולי מכיוון שהיה לה ברור כי גבר כמוהו לעולם לא יגלה עניין באישה כמוה. אולי מכיוון שהרגישה כל כך מגושמת, כשישבה על הרצפה בנוכחותו המרהיבה. אולי פשוט מכיוון שעמד שם וצחק כאילו שהיא סוג של מופע בידור. אבל תהא הסיבה אשר תהא, עצבנות בלתי אופיינית מילאה אותה,

הגבות שלה התרוממו והיא שאלה, "מי אתה?"

סיימון לא ידע למה הוא לא עונה על השאלה שלה בצורה ישירה, אבל איזה שד בתוכו גרם לו לענות, "התכוונתי להיות המושיע שלך, אבל אז התברר שאין לך שום צורך בשירותיי."

"אה," אמרה הנערה ונשמעה מעט יותר רגועה. היא חשקה את שפתיה וכיווצה אותן מעט בזמן ששקלה את תשובתה. "ובכן, תודה לך, אם כך, אני מניחה. חבל שלא הופעת עשר שניות קודם לכן. עדיף היה אילו לא הייתי צריכה להכות אותו."

סיימון הביט מטה אל האיש שעל הרצפה. חבורה כבר החלה להתכרות על סנטרו והוא גנח, "לפי, הו לפי, אני אוהב אותך, לפי." "את לפי, אני מניח?" מלמל סיימון, מחליק את מבטו מעלה אל פניה. אכן, היא היתה יצור חמוד למדי, ומהזווית הזאת מחשוף שמלתה נראה עמוק באופן מושחת כמעט.

היא הזעיפה פנים לעומתו, היה ברור שהיא לא משועשעת מההומור המרומז שלו – וגם שאינה מודעת לכך שבחסות עפעפיו המושפלים מבטו נח על חלקים מגופה שאינם פניה. "מה אנחנו אמורים לעשות איתו?" שאלה.

"אנחנו?" חזר סיימון כהד.

הארשת הזועפת שלה התחדדה עוד יותר. "אמרת שקיווית להיות המושיע שלי, נכון?"

"אכן כן." סיימון שם את ידיו על מותניו וסקר את המצב. "שמא אגרור אותו החוצה אל הרחוב?"

"ברור שלא!" קראה. "כשם אלוהים, האם לא יורד עדיין גשם

בחוץ?"

"העלמה לפי היקרה," אמר סיימון, לא מוטרד במיוחד מהנימה המתנשאת בקולו, "האם אינך חושבת שהדאגה שלך מעט לא במקומה? האיש הזה ניסה לתקוף אותך."

"הוא לא ניסה לתקוף אותי," ענתה. "הוא רק... הוא רק... אה, בסדר, הוא ניסה לתקוף אותי. אבל הוא לעולם לא היה פוגע בי באמת."

סיימון הרים גבה. באמת, נשים הן יצורים מלאי סתירות. "ואת יכולה להיות בטוחה בזה?"

הוא הביט בה בוחרת בקפידה את מילותיה. "נייג'ל אינו מסוגל להרע," אמרה לאט. "הוא אשם רק בשיפוט מוטעה."

"את נפש נדיבה יותר ממני, אם כך," אמר סיימון בשקט.

הנערה פלטה עוד אנחה, קול נשיפה רכה שסיימון איכשהו חש בו בכל גופו. "נייג'ל אינו אדם רע," אמרה באיפוק. "הוא פשוט לא תמיד מאוד חכם, ואולי בטעות פירש את החביבות שלי כיותר מכך."

סיימון חש סוג של הערצה משונה כלפי הנערה הזאת. רוב הנשים מבין מכריו היו חוות כבר התקף היסטריה בשלב הזה, אבל היא – מי שלא תהיה – לקחה את השליטה במצב לידיה, ועתה הפגינה אצילות נפש מדהימה. העובדה שיכלה בכלל לחשוב על להגן על הנייג'ל הזה היתה מעבר להשגתו.

היא התרוממה על רגליה, מוחה את ידיה על בד המשי בגוון ירוק־מרווה של חצאיותיה. שיערה היה מסורק כך שתלתל עבות אחד נפל על כתפה, והסתלסל באופן מצודר מעל שדה. סיימון ידע שהוא אמור להקשיב לה – היא המשיכה לפטפט על אודות משהו, כפי שנשים נוטות לעשות – אבל הוא לא יכול היה להסיר את מבטו מאותו תלתל בודר של שיער כהה. הוא נפל כמו סרט משי לאורך צוואר הברבור שלה, וסיימון הרגיש דחף מטלטל לסגור את המרחק ביניהם ולעקוב אחריו בשפתיו.

מעולם לא התעסק עם בחורה תמימה, אבל גם ככה כל העולם כבר הדביק לו תווית של הולל. מה יכול להיות הנזק? זה לא שהוא מתכוון לכפות עצמו עליה. רק נשיקה. רק נשיקה אחת קטנה. זה היה מפתה, מפתה באופן כל כך מענג ומטריף.

”אדוני! אדוני!”

באי חשק גדול הרים את עיניו מעלה אל פניה, שהיו, כמובן, מקסימות לכשעצמן, אלא שהיה קשה להמשיך ולדמיין איך יפתה אותה כשהיא מזעיפה אותם אליו.

”האם הקשבת לי?”

”בוודאי”, שיקר.

”לא הקשבת.”

”לא”, הודה.

הקול שבקע מעמקי גרונה נשמע באופן חשוד כמו נהמה. “אז למה”, סיננה, “אמרת שהקשבת?”

הוא משך בכתפיו. “חשבת שזה מה שרצית לשמוע.”

סיימון הביט בה מרותק בזמן שלקחה שאיפה עמוקה ומלמלה משהו לעצמה. הוא לא יכול היה לשמוע את המילים, אבל הניח שאין ביניהן כאלו שניתן לפרש כמחמיאות. לבסוף אמרה, קולה אדיש באופן כמעט קומי, “אם אתה לא מעוניין לעזור לי, אני מעדיפה שפשוט תלך.”

סיימון החליט שהגיע הזמן להפסיק להתנהג כמו אדם חסר תרבות, אז הוא אמר, “אני מתנצל. מובן שאעזור לך.”

היא פלטה נשיפה ואז הביטה בחזרה אל נייג'ל, שעדיין שכב על הרצפה והשמייע אנקות חסרות פשר. סיימון הביט גם הוא מטה, ולמשך כמה שניות הם פשוט עמדו שם, בוהים בגבר המעולף, עד שהבחורה אמרה, "באמת שלא חבטתי בו כל כך חזק."
 "אולי הוא שתוי."

נראה שהיא מפקפקת, "אתה חושב? הרחתי אלוהול בנשימה שלו, אבל מעולם לא ראיתי אותו שתוי קודם לכן."
 לסיימון לא היה מה להוסיף לקו המחשבה הזו, אז הוא פשוט שאל, "אם כך, מה ברצונך לעשות?"
 "אני מניחה שאנחנו יכולים פשוט להשאיר אותו כאן," אמרה, הבעה של היסוס בעיניה הכהות.

סיימון חשב שזה רעיון מצוין, אבל היה ברור שהיא רצתה שהאידיוט יקבל טיפול עדין יותר. ושאלוהים יעזור לו, הוא חש דחף מוזר ביותר לשמח אותה. "זה מה שנעשה," אמר בתכליתיות, שמח שהנימה שלו לא הסגירה דבר מהרכות המשונה שהרגיש. "אני אזמין את המרכבה שלי –"
 "אה, יופי," קטעה אותו. "באמת לא רציתי להשאיר אותו כאן. זה נראה אכזרי למדי."

סיימון חשב שזה נראה די נדיב בהתחשב בעובדה שהשוטה המגודל כמעט תקף אותה, אבל הוא שמר את המחשבה לעצמו, ובמקום זה המשיך לפרוש את תוכניתו. "את תחכי בספרייה עד שאחזור."
 "בספרייה? אבל –"

"בספרייה," חזר בתקיפות. "מאחורי דלת סגורה. את באמת רוצה שמישהו שיגיע בטעות למסדרון הזה ימצא אותך עם הגופה של נייג'ל?"

"הגופה שלו? אלוהים אדירים, אדוני, אתה לא צריך לגרום לזה להישמע כאילו שהוא מת."
 "כמו שאמרתי," המשיך, מתעלם לגמרי מההערה שלה, "את תישארי בספרייה. כשאחזור, נעביר את נייג'ל למרכבה שלי."
 "ואיך נעשה את זה?"

הוא חייך אליה חצי חיוך שובה לב ונוטה לצד אחד. "אין לי שמץ של מושג."

דפני שכחה לרגע לנשום. בדיוק כשהחליטה שהמציל בפוטנציה שלה יהיר באופן בלתי נסלח, הוא היה חייב לחייך אליה ככה. זה היה אחד מאותם חיוכים נעריים, מהסוג שהמס לכבות נשיים ברדיוס של חמישה עשר קילומטרים.

ולמורת רוחה הרבה של דפני, היה קשה עד מאוד לכעוס על גבר תחת השפעתו של חיוך כזה. אחרי שגדלה עם ארבעה אחים, שנראה היה כי לכולם היתה יכולת מולדת להקסים נשים, דפני חשבה שהיא מחוסנת.

אבל נראה שלא. החזה שלה עקצץ, הבטן שלה הסתובבה כמו גלגל עגלה והברכיים שלה נמסו כמו חמאה.

"נייג'ל", מלמלה, מנסה נואשות להסיט את תשומת ליבה מהגבר חסר השם שעמד מולה. "אני צריכה לברוק מה עם נייג'ל." היא כרעה וטלטלה לא כל כך בעדינות את כתפו. "נייג'ל? נייג'ל? אתה צריך להתעורר עכשיו, נייג'ל."

"דפני, נהם נייג'ל. "הו, דפני."

ראשו של הזר כהה השיער סב במהירות.

"דפני? האם הוא אמר דפני?"

היא נרתעה, מוטרדת מהשאלה הישירה שלו ומהמבט החודר למדי של עיניו. "כן."

"קוראים לך דפני?"

עכשיו התחילה לתהות אם הוא אידיוט.

"כן."

הוא נהם. "לא דפני בריג'רטון."

פניה עטו הבעה מוטרדת. "לגמרי כן."

סיימון נסוג צעד אחורה. לפתע הרגיש בחילה פיסית, בזמן שמוחו עיבד לבסוף את העובדה שהיה לה שיער סמיך בצבע ערמוני. השיער המפורסם של הבריג'רטונים. שלא לדבר על האף של הבריג'רטונים, עצמות הלחיים ו – לעזאזל עם כל זה, זאת אחותו של אנתוני!

לכל הרוחות.

היו חוקים בין חברים, דיברות ממש, והחשוב ביותר היה, לא תחמוד את אחות רעך.

בזמן שעמד שם והביט בה ככל הנראה כמו אידיוט גמור, היא שמה את ידיה על מותניה ושאלה, "ומי אתה?"
 "סיימון באסט", מלמל.

"הדוכס?" צייצה.

היא הנהג בקדרות.

"אוי לא."

סיימון הביט בה בזעזוע גובר בשעה שהדם אזל מפניה. "אלוהים אדירים, אישה, את לא עומדת להתעלף, נכון?" הוא לא הצליח להבין מדוע, אבל אנתוני – אחיה, הזכיר לעצמו – בילה מחצית מאחר הצהריים כשהוא מזהיר אותו מפני השפעותיו של דוכס צעיר, לא נשוי, על האוכלוסייה הנשית הצעירה והלא נשואה. אנתוני ציין במפורש את דפני בתור יוצאת מן הכלל, ועדיין, היא נראתה חיוורת באופן מבהיל. "נכון שאת לא?" שאל, כאשר לא אמרה דבר. "עומדת להתעלף?"

היא נראתה פגועה מכך ששקל אפילו את האפשרות. "ודאי שלא!"
 "יופי."

"זה פשוט ש –"

"מה?" שאל סיימון בחשדנות.

"ובכן," אמרה במשיכת כתפיים אלגנטית למדי, "הזהירו אותי מפניך."

זה היה באמת יותר מדי. "מי הזהיר?" שאל.

היא בהתה בו כאילו היה איזה מטומטם. "כולם."

"אני מת –" הוא נתקף תחושה חשודה של גמגום מתקרב, ולכן לקח שאיפה עמוקה כדי לייצב את לשונו. הוא הפך מיומן בשליטה במצבים כאלו. כל מה שיכלה לראות היה אדם שנראה כאילו הוא מנסה לשמור על קור רוח. ובהתחשב בכיוון שאליו נסבה השיחה שלהם, המראה הזה לא נראה בלתי סביר.

"העלמה בריג'רטון היקרה," אמר סיימון, מתחיל מחדש בנימה שקולה ויציבה, "אני מתקשה להאמין בכך."
 היא משכה שוב בכתפיה, והיתה לו הרגשה מרגיזה ביותר שהיא נהנית מן המצוקה שלו. "תאמין במה שאתה רוצה," אמרה בעליצות, "אבל זה הופיע היום בעיתון."
 "מה?"

"אצל וויסלדאון," ענתה, כאילו שזה מסביר הכול.
 "וויסל-מה?"

דפני בהתה בו לרגע בהפתעה, עד שנזכרה שזה עתה חזר ללונדון. "אה, אתה בטח לא יודע מה זה," אמרה ברכות, חיוך קטן ומרושע חוצה את שפתיה. "תארו לעצמכם."
 הדוכס צעד קדימה, ותנוחת גופו מאיימת בבירור. "העלמה בריג'רטון, אני מרגיש שעליי להזהיר אותך כי אני במרחק שני סנטימטר מלחנוק אותך עד שתגלי."
 "זה עיתון רכילות," אמרה, ונסוגה צעד לאחור במהירות. "זה הכול. זה מטופש למדי, למעשה, אבל כולם קוראים את זה."
 הוא לא אמר דבר, רק הרים גבה ביהירות.
 דפני מיהרה להוסיף. "היה דיווח על חזרתך במהדורת יום שני."
 "ומה" – עיניו הצטמצמו באופן מסוכן – "ברדיוק" – עכשיו הפכו לקרח – "נאמר שם?"

"למעשה, אמ, לא הרבה," היססה דפני. היא ניסתה לסגת צעד, אבל עקביה כבר נלחצו אל הקיר. עוד צעד, והיא תיאלץ להתרומם על בהונותיה. הדוכס נראה יותר מזועם, והיא התחילה לחשוב שאולי עליה לנסות לנוס במהירות ופשוט להשאיר אותו כאן עם נייג'ל.
 השניים היו צמד חמד – מטורפים, שניהם!
 "העלמה בריג'רטון," הנימה שלו היתה מלאת איום.

דפני החליטה לחוס עליו, מאחר שאחרי הכול הוא היה חדש בעיר, ולא היה לו זמן להסתגל לעולם החדש על פי וויסלדאון. היא חשבה שהיא לא יכולה להאשים אותו לגמרי על שהוא כל כך נרגז מכך שכתבו עליו בעיתון. גם בשביל דפני זה היה הלם בפעם הראשונה,

והיא לפחות זכתה לאזהרה בת חודש בדמות טורי וויסלדאון הקורמים. עד לרגע שבו הליידי וויסלדאון הגיעה לכתוב על דפני, זה כבר כמעט איבד את העוקץ.

"אתה לא צריך להיות מוטרד מזה," אמרה דפני, מנסה לשוות מעט אהדה לקולה, אבל נראה שלא בהצלחה יתרה. "היא בסך הכול כתבה שאתה הולל נוראי – עובדה שאני בטוחה שלא תכחיש, מאחר שכבר מזמן למדתי שגברים ממש משתוקקים לתדמית של הוללים."

היא עצרה ונתנה לו את ההזדמנות לסתור את דבריה ולהעמיד אותה על טעותה. הוא לא עשה זאת.

היא המשיכה, "ואימא שלי, שאני מניחה שכבר הכרת בהזדמנות כלשהי לפני שיצאת לטייל בעולם, אישרה זאת." "באמת?"

דפני הנהנה. "ואז היא אסרה עליי אפילו להיראות בחברתך." "באמת?" אמר לאט.

משהו בנימת קולו – ובאופן שבו עיניו הפכו מצועפות כמעט כשהתמקדו בפניה – גרם לה להרגיש מאוד לא נוח, וזה כל מה שיכלה לעשות כדי לא לעצום עיניים.

היא סירבה – סירבה בתקיפות – לתת לו לראות באיזה אופן הוא משפיע עליה.

שפתיו התעקלו בחיוך איטי. "תני לי לוודא שהבנתי נכון. אימא שלך אמרה לך שאני איש רע מאוד, ושכשום פנים ואופן אסור לך להיראות בחברתי."

היא הנהנה, מבולבלת. "אם כך מה את חושבת," שאל, ועצר בשביל להעצים את הדרמה, "שאימא שלך היתה אומרת על התקרית הקטנה הזאת?" היא מצמצת. "סליחה?"

"ובכן, אלא אם כן מחשיבים את נייג'ל שכאן" – הוא החווה בידו לעבר הגבר מחוסר ההכרה שעל הרצפה – "למעשה, אף אחד לא ראה אותך בחברתי. ועדיין..." הוא משך את המילים האחרונות, נהנה מדי

להביט בסערת הרגשות שעל פניה מכדי שיעשה משהו מלבד למשוך את הרגע עד כמה שניתן.

ברור שרוב הרגשות שעל פניה היו גוונים שונים של כעס ושל תסכול, אבל זה גרם לרגע להיות עוד יותר מתוק. "ועדיין?" מלמלה.

הוא רכן לפנים, מצמצם את המרחק ביניהם לכדי כמה סנטימטרים. "ועדיין," אמר ברכות, יודע שהיא מרגישה את נשימתו על פניה, "אנחנו כאן, לגמרי לבר." "חוץ מנייג'ל," ענתה.

סיימון העיף מבט מהיר בגבר שעל הרצפה לפני שהחזיר את מבטו הזאבי אל העלמה בריג'רטון. "אני לא מאוד מוטרד מנייג'ל," מלמל. "ואת?"

סיימון הביט בה בזמן שהסתכלה על נייג'ל במורת רוח. ודאי היה לה ברור שהמחזר הרחוי שלה אינו עומד להציל אותה במקרה שסיימון יחליט לעשות צעד רומנטי. לא שהוא יעשה זאת, כמובן. אחרי הכול, זאת אחותו הצעירה של אנתוני. הוא ייאלץ כנראה להזכיר זאת לעצמו לעיתים קרובות, אבל זאת לא היתה עובדה שעשויה לחמוק ממוחו לחלוטין.

סיימון ידע שזמנו של המשחק הקטן הזה עבר מזמן. לא שחשב שהיא תדווח על התקרית לאנתוני; איכשהו ידע שהיא תעדיף לשמור זאת לעצמה ולהתבשל בזעם צדקני בינה לבין עצמה, וגם, העז לקוות – בשמץ של התרגשות?

אבל גם אם ידע שהגיע הזמן להפסיק את הפלירטוט הזה ולחזור לסוגיית פניו של המחזר האידיולי של דפני מהבניין, לא הצליח לעמוד בפיתוי להשמיע הערה אחרונה. אולי זאת היתה הדרך שבה קפצה את שפתיה כשהיתה נרגזת. או אולי זאת היתה הדרך שבה נפשקו כשהיתה המומה. הוא ידע רק שהוא לא מצליח להתגבר על החלק הזדוני באופיו במחיצתה של הנערה הזאת.

ולכן רכן קדימה, הביט בה במבט מפתה מאחורי עפעפיים עצומים למחצה ואמר, "אני חושב שאני יודע מה אימא שלך היתה אומרת."

היא נראתה מעט אוכדת עצות אל מול המתקפה שלו, אבל עדיין הצליחה להשמיע "כן?" מתריס למדי.

סיימון הנהן באיטיות ונגע באצבע אחת בסנטרה. "היא היתה אומרת שאת צריכה לפחוד מאוד, מאוד."

רגע של שתיקה מוחלטת השתרר, ואז עיניה של דפני התרחבו מאוד. שפתייה נקפצו, כאילו שהיא מנסה להתאפק מלפלוט משהו, ואז התרוממו כתפיה קצת, ו... ו...

ואז היא צחקה. ישר בפניו.

"אוי, אלוהים," השתנקה. "אוי, זה היה מצחיק."

סיימון לא היה משועשע.

"אני מצטערת." זה נאמר בין צחקוקים. "אוי, אני מצטערת, אבל

באמת, אתה לא צריך להיות כל כך מלודרמטי. זה לא מתאים לך."

סיימון קפא, די נרגז מכך שהבחורונת הזאת הפגינה זלזול כזה בסמכותו. היו יתרונות בכך שנחשב לגבר מסוכן, ואחד מהם היה אמור להיות היכולת להפחיד עלמות צעירות.

"ובכן, למעשה, זה כן מתאים לך, אני חייבת להודות," היא

הוסיפה, עדיין מחייכת על חשבוננו. "נראית די מסוכן. ומאוד נאה,

כמובן." כשלא הגיב, עטו פניה הבעה נבוכה, והיא שאלה, "זאת היתה

כוונתך, לא כן?"

הוא עדיין לא אמר דבר, אז היא אמרה, "ברור שכן, וזה יהיה חסר

אחריות מצידך לא לומר לך שהיית מצליח עם כל אישה אחרת חוץ

ממני."

אמירה שלא יכול היה לעמוד בפניה. "ולמה זה?"

"ארבעה אחים." היא משכה בכתפיה כאילו שזה מסביר הכול.

"אני די מחוסנת מפני המשחקים שלכם."

"כן?"

היא טפחה על זרועו טפיחת עידוד. "אבל שלך היה הניסיון הכי

מוצלח. ובאמת, מחמיא לי שחשבת שאני ראויה לתצוגה מזהירה

כזאת של שחיתות דוכסית." היא חייכה, חיוכה רחב וכן. "או שמא

אתה מעדיף דוכסיות מושחתות?"

סיימון ליטף את סנטרו מהורהר, מנסה להחזיר לעצמו את מצב הרוח של הטורף המאיים. "את ילדה קטנה ומעצבנת, את יודעת את זה, העלמה בריג'רטון?"

היא חייכה אליו חיוך חלוש ביותר. "רוב האנשים רואים בי את תמצית הנדיבות וטוב הלב."

"רוב האנשים," אמר סיימון בחדות, "טיפשים."

דפני הטתה את ראשה לצד אחד, ונראה שהיא מהרהרת במה שאמר. ואז הביטה בנייג'ל ונאנחה. "אני חוששת שאאלץ להסכים איתך, אם כי זה מצער אותי."

סיימון הבליע חיוך. "מצער אותך להסכים איתי, או העובדה שרוב האנשים טיפשים?"

"שניהם," חייכה שוב – חיוך רחב, כובש, שהשפיע באופנים משונים על מוחו. "אבל בעיקר הראשון."

סיימון פלט צחוק רם, ואז נדהם לגלות כמה זר היה הצליל לאוזניו. הוא היה גבר שחייך לעיתים קרובות, צחקק לפעמים, אבל עבר זמן רב מאוד מאז הרגיש פרץ שמחה ספונטני כזה. "העלמה בריג'רטון היקרה," אמר, מנגב את עיניו, "אם את תמצית הנדיבות וטוב הלב, אז העולם הוא ודאי מקום מסוכן מאוד."

"הו, זה בטוח," ענתה. "לפחות לפי מה שאני שומעת מאימא שלי." "מוזר שאני לא זוכר את אימא שלך," מלמל סיימון, "כי היא בהחלט נשמעת טיפוס שקשה לשכוח."

דפני הרימה גבה. "אתה לא זוכר אותה?"
הוא נענע בראשו.

"אם כך אתה לא מכיר אותה."

"היא נראית כמוך?"

"זאת שאלה מוזרה."

"לא כל כך מוזרה," ענה סיימון וחשב שדפני צודקת בהחלט. זאת אכן היתה שאלה מוזרה, ולא היה לו מושג מדוע שאל אותה. אבל מאחר שעשה זאת, ומאחר שהיא הטילה בה ספק, הוסיף, "אחרי הכול, נאמר לי שכל בני משפחת בריג'רטון דומים."

הבעת זעף קלה, שבעיני סיימון היתה מסתורית, חלפה על פניה. "אנחנו, אכן, דומים, זאת אומרת. חוץ מאימא שלי. היא די בהירה, למעשה, עם עיניים כחולות. כולנו קיבלנו את השיער הכהה שלנו מאבא שלנו. ועם זאת נאמר לי שקיבלתי את החיוך שלה."

השתררה הפסקה מביכה בשיחה. דפני העבירה משקל מרגל אחת לשנייה, לא בטוחה כלל מה עליה לומר לדוכס, כשנייג'ל הפגין לראשונה בחייו עיתוי מזהיר והתיישב. "דפני?" אמר, ממצמץ כאילו אינו מצליח לראות בבירור. "דפני, זאת את?"

"אלוהים אדירים, העלמה בריג'רטון," קרא הדוכס, "חבטת בו חזק עד כדי כך?"

"חזק מספיק כדי להפיל אותו, אבל לא יותר מזה, אני נשבעת!" היא הזעיפה פנים. "אולי הוא אכן שיכור."
"הו, דפני," גנח נייג'ל.

הדוכס כרע לצידו, ואז נסוג, כשהוא משתעל.

"הוא שיכור?" שאלה דפני.

הדוכס הזדקף חזרה. "נראה כי שתה בקבוק ויסקי שלם רק כדי לאגור אומץ להציע לך נישואין."

"מי היה חושב שאני יכולה להיות כל כך מפחידה?" מלמלה דפני, חושבת על כל הגברים שראו בה ידידה טובה ועליזה ולא יותר מכך. "כמה נפלא."

סיימון הביט בה כאילו נטרפה דעתה, אחר כך מלמל, "אני אפילו לא מתכוון לשאול למה התכוונת בהצהרה הזאת."
דפני התעלמה מההערה שלו. "שנוציא לפועל את התוכנית שלנו?"

סיימון הניח את ידיו על מותניו ובחן מחדש את המצב. נייג'ל ניסה להתרומם על רגליו, אבל זה לא נראה, לפחות לא לסיימון, שהוא עומד להצליח מתישהו בזמן הקרוב. ועדיין, הוא היה ככל הנראה צלול מספיק כדי לגרום בעיות, ובוודאי צלול מספיק כדי להקים רעש – דבר שעשה. ודי טוב, למעשה.

"הו, דפני. אני אוהף אותך כל כך, דפני." נייג'ל הצליח להרים

עצמו על ברכיו, מנופף לכל עבר בזמן שנע לכיוון דפני, ונראה פחות או יותר כמו מאמין שיכור שמנסה להתפלל. "בבקשה הינשאי לי, דופני. את חייבת."

"תתרחק, גבר," נהם סיימון ואחז בצווארונו. "זה נעשה מבין." הוא פנה לדפני. "אני אצטרך להוציא אותך החוצה עכשיו. לא נוכל להשאיר אותו כאן במסדרון. הוא עלול להתחיל לגנוח כמו פרה חולה –"

"חשבתי שהוא כבר עושה את זה," אמרה דפני.

סיימון הרגיש קצה אחד של שפתיו מתרומם בחיוך נגד רצונו. דפני בריג'רטון היא אולי נקבה בגיל נישואין ועל כן מתכון בדוק לאסון בשביל כל גבר במעמדו, אבל היא ללא ספק בחורה לעניין.

היא היתה, כך נוכח לדעת ברגע די משונה של צלילות, אדם מהסוג שהיה יכול לקרוא לו חבר, אילו היתה גבר.

אבל מאחר שהיה ברור כשמש – גם לעיניו וגם לגופו – שהיא לא גבר, החליט סיימון שלטובת שניהם עדיף לסיים את ה"תקרית" הזאת כמה שיותר מהר. מלבד העובדה שהשם הטוב של דפני יכול לספוג מכה אנושה אם יתגלו, סיימון לא היה בטוח כי יוכל לסמוך על עצמו שיצליח להרחיק ממנה את ידיו עוד זמן רב.

זאת היתה תחושה מטרידה, התחושה הזאת. במיוחד לגבר שהשליטה העצמית כל כך חשובה לו. שליטה היתה הכול. בלעדיו לעולם לא היה מצליח להתעמת עם אביו או לסיים את האוניברסיטה בהצטיינות. בלעדיו הוא –

בלעדיו, חשב בזעף, היה עדיין מדבר כמו מפגר.

"אני אגרור אותו החוצה מכאן," אמר לפתע. "את תחזרי לאולם הנשפים."

דפני הזעיפה פנים והביטה מעבר לכתפה אל המסדרון שהוביל בחזרה למסיבה. "אתה בטוח? חשבתי שרצית שאכנס לספרייה."

"זה היה כשחשבנו להשאיר אותו כאן בזמן שאזמין את המרכבה."

אבל אנחנו לא יכולים לעשות את זה כשהוא ער."

היא הנהנה בהסכמה ושאלה, "אתה בטוח שאתה יכול לעשות את זה? נייג'ל הוא איש די גדול."

"אני יותר גדול."

היא הטתה את ראשה. לדוכס, למרות שהיה רזה, היה מבנה גוף חסון, עם כתפיים רחבות ועם ירכיים בעלות שרירים מוצקים (דפני ידעה שהיא לא אמורה להבחין בדברים הללו, אבל, באמת, האם זאת אשמתה שהאופנה העכשווית מנמיכה מכנסים כל כך צמודים?) ולעצם העניין, הוא הקריין משהו, משהו שכמעט הזכיר טורף, משהו שרמז על כוח ועל עוצמה מבוקרים היטב.

דפני החליטה כי אין לה ספק שהוא יהיה מסוגל להזיז את נייג'ל. "בסדר גמור," אמרה והנהנה לעברו. "ותודה לך. זה אדיב מאוד מצידיך לעזור לי באופן הזה."

"אני אדיב לעיתים רחוקות," רטן.

"באמת?" מלמלה, מאפשרת לעצמה חיוך קטן. "כמה משונה. לא הייתי יכולה לחשוב על שום דרך אחרת לכנות זאת. מצד שני, למדתי שגברים –"

"את כנראה באמת מומחית לגברים," אמר, מעט בארסיות, ואז נהם כשהרים את נייג'ל על רגליו.

נייג'ל הושיט יד במהירות לעבר דפני, ופחות או יותר יילל את שמה. סיימון היה צריך לאמץ את רגליו כדי למנוע ממנו מלזנק עליה.

דפני קפצה צעד אחד לאחור. "כן, ובכן, יש לי ארבעה אחים. חינוך טוב מזה קשה לי לדמיין."

לא היתה שום דרך לדעת אם הדוכס התכוון לענות לה, כי נייג'ל בחר ברגע הזה כדי לחדש את מאמציו (אם כי בהחלט לא את שיווי המשקל שלו) והשתחרר מאחזתו של סיימון. הוא הטיל עצמו על דפני והשמיע בלי הרף צלילים שתויים וחסרי פשר.

אילו דפני לא היתה צמודה לקיר, היא ודאי היתה מוטחת אל הארץ. במצב הנוכחי התנגשה בקיר בחבטה מטלטלת עצמות, שסחטה את כל האוויר מגופה.

"לכל הרוחות", גידף הדוכס בקול רווי גועל. הוא העיף את נייג'ל מעל דפני, ואז פנה אליה ושאל, "אני יכול להרביץ לך?"
 "הו, בבקשה ממך, ענתה, מנסה עדיין לשאוף אוויר. היא ניסתה להיות אדיבה ונדיבה כלפי המחזור לשעבר שלה, אבל באמת, זה עבר כל גבול.

הדוכס נהם משהו שנשמע כמו "בסדר" והנחית מכה מרשימה בעוצמתה על סנטרו של נייג'ל.
 נייג'ל נפל כמו אבן.

דפני הביטה בגבר שעל הרצפה בשלווה. "אני לא חושבת שהוא יתעורר הפעם."

סיימון ניער את אגרופו. "לא."
 דפני מצמצה והרימה חזרה את מבטה. "תודה לך."
 "בעונג רב," אמר והזעיף פנים לעבר נייג'ל.

"מה נעשה עכשיו?" מבטה הצטרף לשלו והושפל אל הגבר שעל הרצפה – שהיה עתה באמת ובתמים מחוסר הכרה.

"חוזרים לתוכנית המקורית," אמר בקצרה. "אנחנו משאירים אותו כאן בזמן שאת מחכה בספרייה. אני מעדיף לא לגרור אותו החוצה כל עוד אין מרכבה שמחכה לי."

דפני הנהנה בהבנה. "אתה צריך עזרה ליישר אותו, או עדיף שאתקדם ישר לספרייה?"

הדוכס שתק לרגע. הראש שלו נטה לצד אחד ואז לשני בזמן שבחן את תנוחתו של נייג'ל על הרצפה. "למעשה, קצת עזרה תתקבל בכרכה."

"באמת?" שאלה דפני, מופתעת. "הייתי בטוחה שתגיד לא."
 זה זיכה אותה בחיוך מתנשא ומעט משועשע מהדוכס. "ולכן שאלת?"

"לא, מובן שלא," ענתה דפני, מעט פגועה. "אני לא טיפשה עד כדי כך שאציע עזרה אם אין לי כוונה לתת אותה. בסך הכול התכוונתי לציין שגברים, מניסיוני –
 "יש לך יותר מדי ניסיון," רטן הדוכס בלחישתו.

"מה?!"

"אני מתנצל", תיקן את עצמו. "את חושבת שיש לך יותר מדי ניסיון."

דפני נעצה בו מבט, עיניה הכהות בערו עד שהשחירו כמעט. "זה לא נכון, ומי אתה בכלל שתשפוט?"

"לא, גם זה לא לגמרי נכון", הרחר הדוכס בקול, מתעלם לגמרי משאלתה הזועמת. "אני חושב שיותר מדויק לומר שאני חושב שאת חושבת שיש לך יותר מדי ניסיון."

"אתה – אתה –" בתור תשובה זה לא היה יעיל במיוחד, אבל זה היה כל מה שדפני הצליחה להוציא מפיה. יכולת הדיבור שלה נטתה להכזיב בשעת כעס.

והיא כעסה מאוד.

סיימון משך בכתפיו, לא מתרגש כלל מפניה הזועמים. "העלמה בריג'רטון היקרה –"

"אם תקרא לי כך עוד פעם אחת, אני נשבעת שאצעק."

"לא, את לא", אמר בחיוך זדוני. "זה ימשוך לכאן קהל, ולהזכירך, את לא רוצה להיראות בחברתי."

"אני שוקלת להסתכן בכך", אמרה דפני, כל מילה נפלטת בקושי מבין שיניה.

סיימון שילב את זרועותיו ונשען בעצלתיים על הקיר. "באמת?" אמר באיטיות. "את זה הייתי רוצה לראות."

דפני כמעט הניפה את זרועותיה באוויר מרוב תסכול. "תשכח מזה. תשכח ממני. תשכח מכל הערב הזה. אני הולכת."

היא הסתובבה, אבל לפני שיכלה לעשות אפילו צעד, קולו של הדוכס עצר בעדה.

"חשבתי שאת מתכוונת לעזור לי."

לעזאזל. הוא צודק. היא סבבה על מקומה. "ובכן, כן", אמרה,

קולה מזויף באופן ברור, "בעונג רב."

"את יודעת", אמר בהיתממות, "אילו לא רצית לעזור לי, לא היית

צריכה –"

"אמרתי שאעזור, התפרצה.

סיימון חייך לעצמו. היה כל כך קל לתמרן אותה. "זה מה שאנחנו הולכים לעשות", אמר. "אני ארים אותו על רגליו ואכרוך את הזרוע הימנית שלו סביב כתפיי. את תתמכי בו מן הצד השני."

דפני עשתה מה שנתבקשה, ממלמלת לעצמה משהו על העריצות שלו. אבל היא לא השמיעה אף תלונה. אחרי הכול, למרות ההתנהגות המעצבנת שלו הדוכס של הייסטינגס עזר לה להיחלץ משערורייה פוטנציאלית.

בוודאי שאם מישהו היה רואה אותה במצב הנוכחי, היתה מוצאת עצמה בצרות גדולות עוד יותר.

"יש לי רעיון יותר טוב," אמרה לפתע. "בוא פשוט נשאר אותו כאן." הדוכס סובב את ראשו בחדות לעברה, ונראה כאילו היה שמח לזרוק אותה דרך איזה חלון – עדיף אחד שעדיין סגור. "חשבתי," אמר, ונראה שהוא מתאמץ לשמור על קול יציב, "שלא רצית להשאיר אותו על הרצפה."

"זה היה לפני שהטיח אותי בקיר."

"היית יכולה אולי להודיע לי על השינוי הזה לפני שהשקעתי את כוחותיי במאמץ להרים אותו?"

דפני הסמיקה. היא שנאה את העובדה שגברים חושבים כי נשים הן יצורים הפכפכים ולא יציבים, והיא שנאה אפילו יותר את העובדה שהיא מאשרת את התדמית הזאת ברגע זה.

"בסדר גמור," אמר בפשטות ושמט את נייג'ל.

המשקל הפתאומי שלו על דפני כמעט משך אותה איתו מטה אל הרצפה. היא שחררה צווחת הפתעה, בזמן שנחלצה מתחתיו.

"עכשיו אפשר ללכת מכאן?" שאל הדוכס, ונשמע סבלני באופן בלתי נסבל.

היא הנהנה בהיסוס, מביטה מטה אל נייג'ל. "נראה שלא כל כך נוח לך, אתה לא חושב?"

סיימון בהה בה. פשוט בהה בה. "את מוטרדת מהנחות שלוש?" שאל לבסוף.

היא נדה בראשה בעצבנות, ואז הנהנה, ואז חזרה ונדה בראשה. "אולי אני צריכה – כלומר – הנה, חכה רק רגע." היא כרעה ושחררה את רגליו של נייג'ל זו מזו כך ששכב ישר על הגב. "לא חשבת שמיגיעה לו נסיעה הביתה במרכבה שלך," הסבירה בשעה שסידרה את מעילו, "אבל נראה לי אכזרי למדי להשאיר אותו כאן בתנוחה הזאת. זהו, עכשיו סיימת." היא התרוממה והביטה מעלה. והספיקה לראות את הדוכס מתרחק, רוטן משהו על אודות דפני ומשהו על נשים באופן כללי ומשהו אחר לגמרי, שדפני לא ממש קלטה.

אבל אולי עדיף כך. היא הניחה שזאת לא היתה מחמאה.

פרק 4

לונדון מוצפת בימים אלו באימהות שאפתניות. בנשף של ליידי וורת' בשבוע שעבר ראתה מחברת שורות אלו לא פחות מאחד עשר רווקים נחושים, מסתתרים כפינות ולבסוף נמלטים מהמקום, כשהאימהות השאפתניות הללו בעקבותיהם.

קשה להחליט מי, בדיוק, הכי גרועה מביניהן, אם כי המחברת חושדת שהתחרות עשויה להצטמצם לכדי מרוץ צמוד בין ליידי בריגרטון לגברת פת'רינגטון, כשהגברת פ' גוברת על הגברת ב' בהפרש זעום. אחרי הכול, ישנן שלוש עלמות לבית פת'רינגטון בשוק כרגע, בעוד הליידי בריגרטון צריכה לדאוג רק לאחת.

מומלץ, עם זאת, שכל מי שביטחוננו חשוב לו, יישאר רחוק, רחוק ככל שניתן מהיכול האחרון של גברים לא נשואים, כשהבנות א', פ' וה' לבית בריגרטון תגענה לפרקן. נראה שהליידי ב' לא תטרח לבדוק אם הדרך פנויה בטרם תחצה בשעטה אולם נשפים ושלוש בנות בעקבותיה, והאל יעזור לכולנו אם תחליט לנעול מגפיים בעלי קצוות מתכת מחודדים.

חדשות החברה הגבוהה של ליידי

וויסלדאון, 28 באפריל, 1813

הלילה הזה, החליט סיימון, לא יכול בשום פנים ואופן להידרדר עוד. הוא לא היה מאמין לזה באותו רגע, אבל הפגישה המשונה

שלו עם דפני בריג'רטון הפכה ללא ספק לנקודת השיא של הערב. כן, הוא היה מבוועת לגלות שחשק – אפילו לרגע – באחותו הצעירה של חברו הטוב ביותר. כן, ניסיונות הפיתוי המגושמים של נייג'ל בברוק העליבו את כל רגישויות ההולל שלו. וכן, דפני התישה אותו לבסוף מעבר לגבול כוחותיו בחוסר ההחלטיות שלה אם לטפל בנייג'ל כמו בפושע או לטפל בו כמו שהיתה מטפלת בחברה היקר ביותר. אבל שום דבר מזה לא השתווה – אפילו לא התקרב – לעינוי שהוא עמד לסבול.

התוכנית ההירכה-מחוכמת שלו להתגנב אל אולם הנשפים, לברך את לידי דאנברי, ולעזוב בלי שירגישו בו קרסה כליל בן רגע. הוא לא הספיק לפסוע יותר משני צעדים לתוך האולם, כאשר זוהה על ידי חבר ותיק מאוקספורד, שלמגינת ליבו של סיימון נישא לאחרונה. הרעייה היתה אישה צעירה ומקסימה ביותר, אבל למרבה הצער בעלת שאיפות חברתיות גבוהות, והיא החליטה מיד שהדרך שלה אל האושר נעוצה במעמדה כמי שתציג את הדוכס החדש לחברה הגבוהה. וסיימון, גם אם ראה עצמו כציניקן שעיף מהבלי העולם, גילה שלא היה גס רוח מספיק כדי להעליב ישירות את אשת חברו הוותיק ללימודים.

על כן, שעתיים מאוחר יותר, הוא הוצג בפני כל אחת מהגברות הלא נשואות בנשף, כל אם של כל גבירה לא נשואה בנשף וכמובן בפני כל אחות נשואה של כל אחת מהגברות הלא נשואות בנשף. סיימון לא הצליח להכריע איזו מקבוצות הנשים היתה הגרועה ביותר. הגבירות הלא נשואות היו ללא ספק משעממות, האימהות היו שאפתניות באופן מרגיז, והאחיות – ובכן, האחיות היו ישירות כל כך, עד שסיימון החל לתהות שמא נקלע בטעות לכית בושתי. שש מתוכן העירו הערות רומזניות ביותר, שתיים הגניבו לו פתקים ובהם הזמנות לחדר השינה שלהן ואחת החליקה בבירור את ידה לאורך ירכו.

בדיעבד, דפני בריג'רטון הצטיירה באור מחמיא ביותר. ואגב דפני, איפה היא לעזאזל? הוא חשב שראה אותה בחטף לפני כשעה, מוקפת באחיה הגדולים והמאיימים למדי, (סיימון לא ראה

בהם איום כל אחד בנפרד, אלא שדי מהר הגיע למסקנה שצריך להיות איריוט כדי להתעמת עמם כשהם מקובצים יחד.)

אבל מאז דומה שנעלמה. למעשה, חשב שהיא עשויה להיות האישה הלא נשואה היחידה בנשף שלא הוצגה בפניו.

סיימון לא היה מודאג במיוחד שמא ברברוק יציק לה אחרי שהשאיר אותו במסדרון. הוא חבט חבטה הגונה בלסתו של האיש, ולא היה לו ספק שיהיה מחוסר הכרה למשך כמה דקות. כנראה יותר מכך, בהתחשב בכמויות האלכוהול הנכבדות שברברוק צרך מוקדם יותר הערב. וגם אם דפני היתה רכת לב באופן מטופש ככל שזה נוגע למחזור המגושם שלה, היא לא היתה טיפשה דייה כדי להישאר איתו במסדרון עד שיתעורר.

סיימון הביט חזרה אל הפינה, שבה התקבצו האחים לבית בריג'רטון ונראו כמי שמבלים בנעימים. הם היו מכותרים על ידי נשים צעירות ואימהות מבוגרות רבות בכמות זהה כמעט לזו שסבבה את סיימון, אבל לפחות נראה כי העובדה שהם רבים עובדת לטובתם. סיימון שם לב שהדבוסנטיות* הצעירות לא בילו במחיצתם של הבריג'רטונים אפילו מחצית מן הזמן שבילו בחברתו. סיימון שלח מבט זועף לעברם.

אנתוני, שנשען בעצלתיים על קיר, קלט את ההבעה וגיחך, מרים כוס יין ארום לעברו. אחר כך היטה מעט את ראשו, לעבר שמאלו של סיימון. סיימון הסתובב, בדיוק בזמן כדי להיעצר על ידי אם נוספת, הפעם עם שלוש בנות, כולן בשמלות מפורכסות באופן מפלצתי, שופעות קפלים ואמרות, וכמובן, ערמות על גבי ערמות של תחרה. הוא חשב על דפני, בשמלתה הפשוטה בירוק מרווה. דפני, עם העיניים החומות הישירות ועם החיוך הרחב...

"הוד מעלתך!" געשה האם. "הוד מעלתך!"

סיימון מצמץ כדי לנקות את שדה הראייה שלו. המשפחה מכוסת התחרה הצליחה לסגור עליו ביעילות כזאת, שלא הצליח אפילו לשגר

---

* ביטוי המתייחס לנערות צעירות שהוצגו בפני החברה הגבוהה באנגליה

מבט לעבר אנתוני.

"הוד מעלתך, חזרה האם, "זהו כבוד להכיר אותך."
סיימון הצליח להנהן בקור. הוא היה מחוסר יכולת דיבור. המשפחה
הנשית נדחקה אליו עד כדי כך שחשש שייחנק.
"ג'ורג'ינה הקסלי שלחה אותנו, התעקשה האישה. "היא אמרה
שאני פשוט חייבת להציג בפניך את בנותיי."
סיימון לא זכר מי היא ג'ורג'ינה הקסלי, אבל חשב שהיה רוצה
לחנוק אותה.

"בדרך כלל איני נוהגת להיות כל כך ישירה, המשיכה האישה,
"אבל אביך היקר עד מאוד היה חבר כל כך טוב שלי."
סיימון התקשה.

"הוא היה איש נפלא באמת, המשיכה, קולה שורט את מוחו
של סיימון, "כל כך מודע למחויבויותיו לתואר. הוא ודאי היה אב
נפלא."

"אין לי מושג, ירה סיימון.
"הו!" האישה נאלצה לכחכח בגרונה מספר פעמים לפני שהצליחה
לומר, "אני מבינה. ובכן, אלי הטוב."
סיימון לא אמר דבר, בתקווה שתגובה מרוחקת תגרום לה להתרחק.
לעזאזל, איפה אנתוני? כשהנשים הללו מתנהגות כאילו הוא סוס מרוץ
שיש לאלף, זה מספיק גרוע, אבל לעמוד כאן ולהקשיב לאישה הזאת
מספרת לו איזה אב טוב היה הדוכס הזקן, זה היה...
סיימון לא היה מסוגל לשאת את זה.

"הוד מעלתך! הוד מעלתך!"
סיימון הכריח את עיניו הקרח שלו להביט בחזרה אל הגברת
שלפניו, אומר לעצמו שעליו להיות יותר סבלני כלפיה. אחרי הכול,
נראה שהיא החמיאה לאביו רק מפני שחשבה שזה מה שרצה לשמוע.
"בסך הכול רציתי להזכיר לך, אמרה, "שהיכרנו לפני מספר
שנים, כשאתה היית עדיין קלייברון."
"כן, מלמל סיימון, מחפש פרצה כלשהי בחומת הנשים שדרכה
יוכל להימלט.

"אלו בנותיי," אמרה האישה, מצביעה לעבר שלוש הגבירות הצעירות. שתיים היו טובות מראה, אבל השלישית היתה עדיין עטופה בשומן ילדות ובשמלה בגוון כתום שלא היטיבה עם צבע עורה. היא לא נראתה כאילו היא נהנית מהערב.

"האין הן מקסימות?" המשיכה הגברת. "מקור שמחתי וגאוותי. וכל כך טובות מזג."

לסיימון היתה הרגשה משונה ששמע אותן מילים כשרצה לקנות לו כלב.

"הוד מעלתך, הרשה לי להציג את פרודנס, פיליפה ופנלופה." הנערות ערכו את המחוות המתבקשות, אף אחת מהן לא העזה לפגוש במבטו.

"יש לי עוד בת בבית," המשיכה הגברת. "פליסיטי. אבל היא רק בת עשר, אז אני לא מביאה אותה לאירועים כאלו." סיימון לא יכול היה לתאר לעצמו למה חשה צורך לשתף אותו במידע הזה, אבל הוא שמר על נימה משועממת במתכוון (זאת, כך למד מזמן, השיטה הטובה ביותר לא להראות כעס) ושאל, "ואת הינך...?"

"הו, סליחה! אני הגברת פת'רינגטון, כמוכן. בעלי נפטר לפני שלוש שנים, אבל הוא היה חברו הטוב ביותר של, אמ, אביך." קולה הלך ודעך לקראת סוף המשפט, מאחר שזוכרה בתגובתו האחרונה של סיימון לאזכור של אביו. סיימון הנהן בקצרה.

"פרודנס מוכשרת מאוד בנגינה על הפסנתר," אמרה הגברת פת'רינגטון בכיחון מעושה.

סיימון שם לב להבעת הפנים הכאובה של הבת הבכירה והחליט שלעולם לא ישתתף בערב מוזיקלי אצל הפת'רינגרטונים. "ופיליפה היקרה שלי היא מומחית לציור בצבעי מים." פיליפה זרחה.

"ופנלופה?" איזה שד בתוך סיימון הכריח אותו לשאול. מרת פת'רינגטון ירתה מבט מבועת בביתה הצעירה, שנראתה די

אומללה. פנלופי לא היתה נאה במיוחד, והתלבושת שאימה בחרה לה לא החמיאה לגזרתה הגרועה משהו. אבל היו לה עיניים טובות. "פנלופי?" חזרה אחריו כהד הגברת פת'רינגטון, וקולה הצטווה מעט. "פנלופי היא... אה... ובכן, היא פנלופי!" פיה התעקם בחיוך מזויף בעליל.

פנלופי נראתה כאילו היתה רוצה לצלול ולהיבלע תחת שטיח. סיימון החליט שאם יכריחו אותו לרקוד, הוא יזמין את פנלופי. "מרת פת'רינגטון," נשמע בחלל החדר קול רם ונישא שיכול היה להיות שייך רק לליידי דאנברי, "האם את מציקה לדוכס?" סיימון רצה לענות בחיוב, אבל זכר פניה הקפואים מאימה של פנלופי פת'רינגטון גרם לו למלמל, "ודאי שלא." ליידי דאנברי הרימה גבה וסובכה לאיטה את ראשה לעברו. "שקרן."

היא הסתובבה בחזרה אל הגברת פת'רינגטון, שפניה הוריקו. הגברת פת'רינגטון לא אמרה דבר. ליידי דאנברי לא אמרה דבר. הגברת פת'רינגטון מלמלה לבסוף משהו באשר לצורך לפגוש את בן דודה, אחזה בשלוש בנותיה ועקרה משם. סיימון שילב את זרועותיו, אבל לא היה מסוגל להרחיק לגמרי את הבעת השעשוע מפניו. "זה לא היה כל כך יפה מצידך," אמר. "בההה. יש לה נוצות במקום מוח, וכך גם לבנותיה, חוץ מאשר אולי לקטנה הכעורה." נענעה ליידי דאנברי בראשה. "אילו רק היו מלבישים אותה בצבע אחר..."

סיימון ניסה לבלוע צחקוק ונכשל. "מעולם לא למדת לא להתערב בענייניהם של אחרים, נכון?" "מעולם לא. איפה הכיף בזה?" חייכה. סיימון ראה שהיא לא התכוונה לחייך, אבל חייכה. "ובאשר אליך," המשיכה. "אתה אורח נוראי. אפשר היה לצפות שיהיו לך מספיק נימוסים כדי לברך את המארחת בזמן שעבר מאז שהגעת." "את היית מוקפת כל העת במעריציך, כך שלא העזתי אפילו להתקרב."

"כמה חלקלק, העירה.

סיימון לא אמר דבר, לא לגמרי בטוח איך לפרש את מילותיה. תמיד היה לו חשד שהיא ידעה את סודו, אבל מעולם לא היה לגמרי בטוח.

"החבר שלך בריג'רטון מתקרב, אמרה.

עיניו של סיימון עקבו אחר תנועת ראשה – אנתוני פסע לעברם. הוא הספיק לשהות רק חצי שנייה במחיצתם, לפני שלייד דיאנברי קראה לו פחדן.

אנתוני מצמץ. "סליחה?"

"היית יכול להגיע לכאן מזמן ולהושיע את חברך מרביעיית

פת'רינגטון."

"אבל כל כך נהייתי מהמצוקה שלו."

"המפפפ." וללא מילה נוספת (או רטינה נוספת) התרחקה.

"קשישה מזודה ביותר, אמר אנתוני. "אני לא אהיה מופתע אם

היא האישה המקוללת הזאת, וויסלדאון."

"אתה מתכוון לכתבת הרכילות?"

אנתוני הנהן בשעה שהוביל את סיימון אל מאחורי עציץ לפינה שבה חיכו אחיו. בזמן שצעדו לשם, אנתוני חייך ואמר, "שמתי לב שדיברת עם כמה נשים צעירות מהוגנות ביותר."

סיימון סינן משהו לא מחמיא וגס למדי.

אבל אנתוני רק צחק. "אתה לא יכול לומר שלא הזהרתי אותך,

נכון?"

"מרגיז להודות שאתה עלול להיות צודק בכל עניין שהוא, אז

בבקשה אל תבקש ממני לעשות זאת."

אנתוני צחק עוד. "בגלל ההערה הזאת אני אתחיל להציג אותך

בעצמי בפני רווקות צעירות."

"אם תעשה את זה, הזהיר סיימון, "תמצא את עצמך בקרוב מת

מוות איטי ומכאיב מאוד."

אנתוני חייך. "חרבות או רובים?"

"אה, רעל. ללא ספק רעל."

"אאוץ", "אנתוני נעצר באמצע אולם הנשפים לפני שני בריג'רטונים אחרים, את שניהם ניתן היה לזהות בבירור על ידי השיער הערמוני שלהם, גובהם ומבנה העצמות הנהדר שלהם. סיימון שם לב שלאחד מהם יש עיניים ירוקות ולשני חומות כמו של אנתוני, אבל חוץ מזה באור הערב העמום ניתן היה בקלות להתבלבל ביניהם.

"אתה ודאי זוכר את האחים שלי?" שאל אנתוני בנימוס. "בנדיקט וקולין. אני בטוח שאתה זוכר את בנדיקט מאיטון. הוא היה זה שעקב אחרינו לכל מקום במשך שלושה חודשים כשהגיע לשם."
 "לא נכון!" אמר בנדיקט וצחק.

"למעשה, אני לא יודע אם פגשת את קולין, "המשיך אנתוני. "הוא היה כנראה צעיר מכדי שתיתקל בו."
 "שמח להכיר אותך, " אמר קולין בעליזות.

סיימון הבחין בניצוץ הקונרסי בעיניו הירוקות של הצעיר ולא יכול היה אלא לחייך בחזרה.

"אנתוני אמר עליך דברים כל כך מעליבים, " המשיך קולין, וחיוכו הפך מרושע למדי, "שאני בטוח שנהיה חברים טובים מאוד."
 אנתוני לגלג את עיניו. "אני משוכנע שאתה יכול להבין מדוע אימא שלי בטוחה שקולין יהיה הראשון מבין ילדיה שיעביר אותה על דעתה."

קולין אמר, "למעשה, אני מתגאה בזה."
 "למרבה המזל, אימא זכתה בהפוגה קלה מקסמיו הענוגים של קולין, " המשיך אנתוני. "למעשה, זה עתה חזר מטיול גדול ביבשת."
 "ממש הערב, " אמר קולין בחיוך נערי. היה לו מראה צעיר וחסר דאגה. סיימון החליט שהוא לא יכול להיות הרבה יותר מבוגר מדפני. גם אני בדיוק חזרתי ממסע, " אמר סיימון.

"כן, אבל שלך היה מסביב לעולם, כך שמעתי, " אמר קולין. "אני אשמח לשמוע על כך באחד הימים."

סיימון הנהג בנימוס. "בוודאי."
 "פגשת את דפני?" שאל בנדיקט. "היא הבריג'רטונית היחידה בקהל שלא אותרה."

סיימון התלבט איך כדאי לענות על השאלה הזאת, כשקולין פלט נחרה ואמר, "אה, דפני אותרה. והיא אומללה."
סיימון עקב אחר מבטו אל הצד השני של אולם הנשפים, שם עמדה דפני ליד מישחי, אימה ודאי, ונראתה, ממש כפי שהבטיח קולין, אומללה עד בלי די.

ואז התחוור לו – דפני היתה אחת מאותן רווקות צעירות ומרתיעות, שאימותיהן מציגות אותן לראווה. היא נראתה הרבה יותר מדי נבונה וישירה מכדי להיות יצור כזה, ועדיין ברור היה שזה התפקיד שיועד לה. היא ודאי לא בת יותר מעשרים, ומאחר ששמה היה עדיין בריג'רטון, הרי שהיא ללא ספק רווקה. ומאחר שיש לה אימא – ובכן, ברור שהיא לכודה בתוך סכב אין סופי של הכרויות. היא נראתה סובלת מהחוויה ממש כמו סיימון. איכשהו זה גרם לו להרגיש הרבה יותר טוב.

"אחד מאיתנו חייב להציל אותה," הרהר בנדיקט בקול.
"לאאא," אמר קולין בחיוך. "אימא מחזיקה בה שם ליד מאקלספילד רק מזה עשר דקות."

"מאקלספילד?" שאל סיימון.
"הרוזן," ענה בנדיקט. "הבן של קסטלפורד."
"עשר דקות?" שאל אנתוני. "מאקלספילד המסכן." סיימון שלח בו מבט סקרן.

"לא שדפני היא כזאת מעמסה," מיהר אנתוני להוסיף, "אבל כשאימא מכניסה לעצמה לראש ל... אמ..."
"להשיג," השלים בנדיקט ביעילות.

"– אדון מסוים," המשיך אנתוני בהנהון תודה לעבר אחיו, "היא יכולה להיות, אמ..."
"בלתי נלאית," אמר קולין.

אנתוני חייך מעט. "כן. בדיוק."
סיימון הביט בחזרה אל השלישייה המדוברת.
זה היה ברור, דפני נראתה אומללה, מאקלספילד סקר את החדר, כנראה בחיפושים אחר היציאה הקרובה, ועיניה של לידי

בריג'רטון נצנצו בשאפתנות כזאת, שסיימון התכווץ מאהדה לרוזן הצעיר.

"אנחנו חייבים להציל את דפני," אמר אנתוני.

"אנחנו באמת חייבים," הוסיף בנדיקט.

"ואת מאקלספילד," אמר אנתוני.

"הו, בוודאי," הוסיף בנדיקט.

אבל סיימון הבחין בכך שאיש אינו מתכוון לעשות דבר.

"כולכם חזקים בדיבורים, נכון?" צחקק קולין בעליזות.

"אני לא רואה אותך צועד לשם כדי להציל אותה," החזיר אנתוני.

"לעזאזל לא. אבל מעולם לא אמרתי שאנחנו חייבים. אתם, מצד

שני..."

"מה לכל הרוחות קורה כאן?" שאל סיימון לבסוף.

שלושת האחים לבית בריג'רטון הסתכלו בו במבטים אשמים.

"אנחנו חייבים להציל את דאף," אמר בנדיקט.

"באמת שאנחנו חייבים," הוסיף אנתוני.

"הדבר שהאחים שלי רכיכות מכדי לומר לך," אמר קולין בלגלוג,

"הוא שהם פוחדים מאימא שלי."

"זה נכון," אמר אנתוני במשיכת כתפיים חסרת אונים.

בנדיקט הנהן. "אני מודה בזה בגלוי."

סיימון חשב שמעולם לא ראה מראה מגוחך יותר; אלו היו, אחרי

הכול, האחים לבית בריג'רטון. גבוהים, נאים, אתלטיים, כאלו שכל

רווקה בארץ עוטה את מיטב מחלצותיה כדי להשיגם, ואילו הם לגמרי

מבוהלים מאישה קטנה אחת.

זה נכון שזו בכל זאת היתה אימא שלהם. סיימון הניח שאלו

נסיבות מקלות.

"אם אני אציל את דאף," הסביר אנתוני, "אימא עלולה לתפוס

אותי ואז אני אבוד."

סיימון נחנק מצחוק, בזמן שמוחו התמלא בתמונות של אנתוני

מובל בידי אימא שלו, עובר מאישה לא נשואה אחת לאישה לא נשואה

אחרת.

"עכשיו אתה מבין למה אני מתחמק מהאירועים הללו כמו ממגפה," אנתוני אמר בעגמומיות. "אני מותקף משני הכיוונים. אם הרווקות הצעירות ואמותיהן לא מוצאות אותי, אימא שלי מוודאת שאני אמצא אותן."

"תגידי!" קרא בנדיקט. "למה שאתה לא תציל אותה, הייסטינגס?" סיימון העיף מבט אחד בליידי בריג'רטון (שבשלב זה כרכה את ידה בנחישות סביב זרועו של מאקלספילד) והחליט שעדיף לו להיחשב לפחדן לנצח. "מאחר שלא ערכנו היכרות, אני בטוח שזה יהיה מאוד לא ראוי," אילתר.

"אני בטוח שזה יהיה בסדר," השיב אנתוני. "אתה דוכס."

"אז?"

"אז?" ענה אנתוני כהד. "אימא תסלח לכל מעשה לא ראוי, אם יוביל למפגש של דפני עם דוכס."

"תבינו," אמר סיימון בכעס, "אני לא מוכן שתעלו אותי כמו שה לקורבן על המזבח של אימא שלכם."

"אבל בילית זמן רב באפריקה, לא כן?" הקניט קולין.

סיימון התעלם ממנו. "מלבד זאת אחותכם אמרה –

שלושת הראשים של בני בריג'רטון הסתובבו אליו במהירות. סיימון הבין מיד שעשה טעות. גסה.

"פגשת את דפני?" חקר אותו אנתוני, קולו המנומס רק כמעט יותר מהנדרש גרם לסיימון להרגיש לא נוח.

לפני שסיימון הספיק אפילו לענות, בנדיקט רכן כלפיו במידה לא מורגשת כמעט ושאל, "למה לא ציינת את זה?"

"כן," אמר קולין, שפתיו נטולות חיוך לגמרי בפעם הראשונה באותו ערב. "למה?"

סיימון העביר מבטו מאח אחד לשני, והיה לו ברור לגמרי מדוע דפני עדיין לא נשואה. השלישייה הלוחמנית הזאת עשויה להפחיד את כל המחזורים, פרט לנחושים – או לטיפשים ביותר.

זה מסביר כנראה את עניין ניג'ל ברברוק.

"למעשה," אמר סיימון, "נתקלתי בה במסדרון. בזמן שעשיתי את

דרכי לאולם הנשפים. זה היה" – הוא הביט בחדות בכריג'רטונים –
 "די ברור שהיא בת משפחה שלכם, אז הצגתי את עצמי."
 אנתוני פנה לבנדיקט. "זה בטח היה כשברחה מפני ברברוק."
 בנדיקט פנה לקולין. "מה באמת קרה לברברוק? אתה יודע?"
 קולין משך בכתפיו. "אין לי שמץ של מושג. בטח נשאר שם שבור
 לב."

או שבור ראש, חשב סיימון בארסיות.
 "ובכן, זה מסביר הכול," אנתוני אמר, וההבעה על פניו התחלפה
 מזו של האח הגדול והמגונן לזו של שותף להוללות והחבר הכי טוב.
 "חוף מאשר," אמר בנדיקט בחשדנות, "את העובדה שהוא לא ציין
 את זה."

"כי לא היתה לי הזדמנות," אמר סיימון במהירות, וכמעט הניף את
 זרועותיו בזעם. "למקרה שלא שמת לב, אנתוני, יש לך מספר מגוחך
 של אחים, ולוקח משך זמן מגוחך לערוך היכרות עם כולכם."
 "רק שניים מאיתנו כאן," ציין קולין.

"אני הולך הביתה," הודיע סיימון. "אתם שלושתכם מטורפים."
 בנדיקט, שנראה המגונן ביותר מבין האחים, חיך לפתע. "אין לך
 אחות, נכון?"
 "תודה לאל, לא."

"אם אי פעם תהיה לך בת, תבין."
 סיימון היה משוכנע שלעולם לא תהיה לו בת, אבל הוא לא פצה
 פה.

"זה יכול להיות מאתגר," אמר אנתוני.
 "גם אם דאפ טובה יותר מרובן," התערב בנדיקט, "אין לה כל כך
 הרבה מחזורים, למעשה."

סיימון לא הצליח להבין מדוע לא.
 "אני לא יודע למה," הרחרר אנתוני בקול. "אני חושב שהיא נערה
 נחמדה ביותר."

סיימון החליט שזה לא זמן טוב לציין כי היה קרוב מאוד להדביק
 אותה לקיר, להצמיד את ירכיו לשלה ולנשק אותה עד אוכדן חושים.

אילו לא גילה שהיתה בת למשפחת בריג'רטון, בכנות, ייתכן שהיה עושה בדיוק את זה.

"דאפ הכי טובה," הסכים בנדיקט.

קולין הנהן. "היא מצוינת. ממש בחורה לעניין."

נפלה שתיקה מביכה, ואז סיימון אמר, "טוב, בחורה לעניין או לא, אני לא ניגש לשם להציל אותה, כיוון שאמרה לי די במפורש שאימא שלכם אסרה עליה אפילו להיראות בחברתי."

"אימא אמרה את זה?" שאל קולין. "נראה שיצא לך שם רע ממש."

"חלקית לפחות שלא בצדק," מלמל סיימון, בלי שיהיה לו לגמרי

ברור מדוע חש צורך להתגונן.

"זה חבל," מלמל קולין. "חשבתי לבקש להתלוות אליך."

סיימון צפה שלנער מחכה עתיד ארוך ופתלתל באופן מפחיד.

האגרון של אנתוני מצא דרכו אל תחתית הגב של סיימון, והוא החל לדחוף אותו קדימה. "אני בטוח שאימא תשנה את דעתה עם קצת

דחיפה בכיוון הנכון. בוא נלך."

לסיימון לא היתה ברירה אלא להתקדם לכיוון דפני. האפשרות

השנייה היתה כרוכה במהומה רבתי, וסיימון למד מזמן שהוא לא

מתמודד היטב עם מהומות. נוסף לכך אילו היה במקומו של אנתוני,

היה כנראה עושה אותו דבר בדיוק.

ואחרי ערב עם האחיות פת'רינגטון ושכמותן, דפני לא נשמעה רע

כל כך.

"אימא!" קרא אנתוני בקול עליו בזמן שהתקרבו אל הויקונטית.

"לא ראיתי אותך כל הערב."

סיימון הבחין בכך שענייה הכחולות של לידי בריג'רטון אורו

כשראתה את בנה מתקרב. אימא שאפתנית או לא, לידי בריג'רטון

ללא ספק אוהבת את ילדיה.

"אנתוני!" אמרה בתגובה. "כמה נחמד לראות אותך. דפני ואני

בדיוק מקשקות עם לורד מאקלספילד."

אנתוני שלח לעבר לורד מאקלספילד מבט של השתתפות בצער.

"כן, אני רואה."

סיימון קלט את מבטה של דפני לרגע והניד בראשו בתנועה זעירה ביותר. היא הגיבה בתנועה זעירה עוד יותר, נערה נבונה שכמותה. "ומי זה?" חקרה ליידי בריג'רטון, עיניה המאירות על פניו של סיימון.

"הדוכס החדש של הייסטינגס, ענה אנתוני. "את ודאי זוכרת אותו מהימים שלי באיטון ובאוקספורד."
 "ודאי," אמרה ליידי בריג'רטון בנימוס.
 מאקלספילד, שהקפיד לשמור על שקט, מיהר לאתר את הפתח הראשון בשיחה, וקטע אותה במילים, "אני חושב שאני רואה את אבא שלי."

אנתוני ירה לעבר הרוזן הצעיר מבט משועשע ומבין. "אם כך לך אליו, ללא דיחוי."

הרוזן הצעיר עשה זאת בנכונות רבה.
 "חשבתי שהוא מתעב את אבא שלו," אמרה ליידי בריג'רטון בהבעה מבולבלת.

"הוא אכן מתעב אותו," אמרה דפני ישירות.
 סיימון החניק צחוק. דפני הרימה את גבותיה לעומתו במבט שהתגרה בו בשקט להעז ולהגיב.
 "ובכן, יצאו לו מוניטין איומים, בכל מקרה," אמרה ליידי בריג'רטון.

"נראה שיש לא מעט מזה באוויר בימים אלו," מלמל סיימון.
 עיניה של דפני התרחבו, והפעם היה זה תורו של סיימון להרים גבות במבט שהתגרה בה בשקט להעז ולהגיב.

היא לא הגיבה, כמובן, אבל אימה נתנה בו מבט חד, ולסיימון היתה תחושה שהיא מנסה להחליט אם הדוכסות שזה עתה קיבל מפצה על השם הרע שיצא לו. "אני לא חושב שהיתה לנו הזדמנות להיפגש לפני שנסעתי לחוץ לארץ, ליידי בריג'רטון," אמר סיימון בקלילות, "אבל אני שמח מאוד לפגוש אותך כעת."

"כך גם אני." היא הצביעה לעבר דפני. "ביתי, דפני."
 סיימון אחז בידה של דפני ונשק בנימוס מוקפד לפרקי אצבעותיה.

"לכבוד הוא לי להכיר אותך רשמית, העלמה בריג'רטון".
 "רשמית?" שאלה לידי בריג'רטון.
 דפני פתחה את פיה, אבל סיימון התפרץ לפני שיכלה לומר משהו.
 "כבר ספרתי לאחייך על פגישתנו הקצרה מוקדם יותר הערב."
 לידי בריג'רטון הסתובבה בחדות לעבר דפני. "הציגו אותך בפני
 הדוכס מוקדם יותר הערב? למה לא סיפרת לי?"
 דפני חייכה במאמץ. "היינו עסוקות למדי עם הרוזן, ולפני כן –
 עם לורד ווסטבורו. ולפני כן עם –"
 "הבנתי את כוונתך, דפני," סיננה לידי בריג'רטון.
 סיימון תהה עד כמה גס רוח ובלתי נסלח זה יהיה אם יצחק.
 ואז מיקדה בו לידי בריג'רטון את כל הקסם של חיוכה – סיימון
 הבין מיד מניין קיבלה דפני את החיוך הרחב, רחב הזה – וסיימון הבין
 שללידי בריג'רטון החליטה כי אפשר להתעלם מהשם הרע שיצא לו.
 אור מוזר ניצת בעיניה, וראשה נע הלוך ושוב בין דפני לסיימון.
 אז חייכה שוב.
 סיימון נאבק בדחף לנוס על נפשו.
 אנתוני רכן מעט לפנים ולחש באוזנו, "אני כל-כך מצטער."
 "ייתכן שאאלץ להרוג אותך." אמר סיימון מבעד לשיניו החשוקות.
 המבט המקפיא של דפני אמר, כי שמעה את שניהם ולא חשבה
 שזה משעשע.
 אבל לידי בריג'רטון שריחפה משמחה לא היתה מודעת למתרחש,
 ראשה כבר נמלא ודאי תמונות של חתונה גדולה.
 אחר כך הצטמצמו עיניה בשעה שהתמקדה במשהו מאחורי
 הגברים. היא נראתה נרגזת באופן כל כך ברור, עד שסיימון, אנתוני
 ודפני סוכבו שלושתם את צוואריהם כדי לראות מה מתרחש.
 גברת פת'רינגטון צעדה בנחישות לעברם, פרודנס ופיליפה
 מאחוריה. סיימון הבחין בכך שפנלופי לא נראתה בשום מקום.
 זמנים נואשים, חשב סיימון במהירות, דורשים פתרונות נואשים.
 "העלמה בריג'רטון," אמר וסוכב את ראשו כדי להביט בדפני, "שמא
 תרצי לרקוד?"

לרכישת הספר המלא לחצי כאן